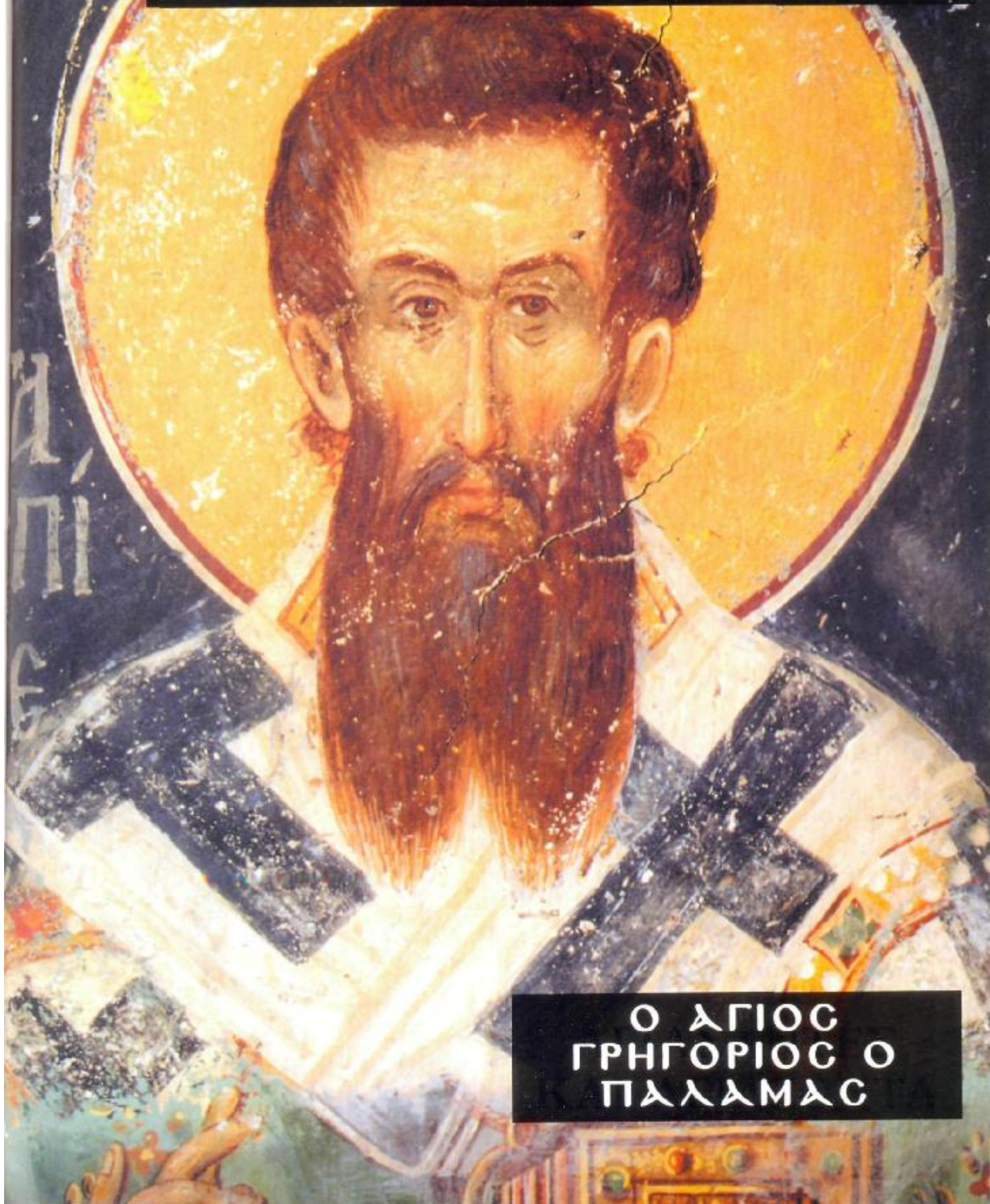

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΤΟΣ 3^ο - ΤΕΥΧΟΣ 11^ο - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2003 ΤΙΜΗ: £0.50

Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο
ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ίδιοκτίτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ
Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306
Τ.Θ. 56091
Λεμεσός - Κύπρος

Τηλέφωνα :

25864300 - 25864320

Υπεύθυνος Ὑλης:

κ. Σταῦρος Ὀλύμπιος

Ἐπιμέλεια Ὑλης:

Ἱεροδιάκ. Τύκων Ἀνδρέου

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια:

Πρεσβ. Ἰωάννης Ἰωαννίδης

Διόρθωση Κειμένων:

Πρεσβ. Κυριακή Μιχαλίδου
Φιλολόγος

Τιμή Φύλλου:

€ 0.50

Ἔτος: 3^ο - Τεύχος 11^ο

Φεβρουάριος - Μάρτιος 2003

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

“Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς”
(τοιογραφία Ι.Μ. Βατοπαίδιου, 1400 μ.Χ.)

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν
συνδρομητές καί νά τοὺς ἀποστέλλεται
τό Περιοδικό, μποροῦν νά ἐπικοινωνήσουν
μέ τό γραφεῖο Ποιμαντικῆς
Διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Λεμεσοῦ στά κάτωθι τηλέφωνα:
25864351, 25864340

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ: € 4 ἐτησίως

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ: € 5 ἐτησίως

Τυρεύω Τὴν Χαρά

Φάχνω νά σέ βρῶ Χαρά
μά δέν σέ βρίσκω.
Σέ φωνάζω Χαρά
μά δέν σ' ἀκούω.
Σέ Τυρεύω στούς δρόμους
πού περνοῦν οἱ διαβάτες,
Γιά νά δῶ Τὴν χαρά
ζωτραπευμένων στά πρόσωπά τους.
Βλέπω ὅμως πρόσωπα χωρίς χαρά
πρόσωπα χλωμά
ἀπό τόν πόνο τῆς ζωῆς,
ἀπό τὴν ἐρημιά τῆς ψυχῆς.
Μά ποῦ κρύβτηκες χαρά
Γιά νά ῥθῶ νά σέ βρῶ;
θέλω νά μάθω
Νά Τρέξω νά σέ βρῶ
νά Τεμίσει ἡ καρδιά
μέ βῶς μέ ζεστασιά μέ ἔλπιδα.
Σέ βρήκα χαρά
σὲν δρόμο τοῦ Χριστοῦ!

Αἰκατερίνα Ἀταθοκλέους

«Τό Στάδιον τῶν Ἀρετῶν Ἠνέωκται!» Ἡ Μετάνοιά μας!

Ἄρχιμ. Βενεδίκτου Λοῖζου

Ἡ ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου μᾶς χαρίζει τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, διὰ νὰ κάμωμε τὸ ἥρωϊκόν βῆμα τῆς μετάνοίας μας. Ἀναγγέλει μίαν ἱεράν περίοδον μέ κύρια χαρακτηριστικά τὴν ἄσκησιν, τὴν μετάνοια καὶ τὴν προσευχὴν. «τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται!»

Δέν νοεῖται χριστιανικὴ ζωὴ χωρὶς «στάδιον». Καὶ δέν νοεῖται πνευματικὴ ζωὴ χωρὶς ἄσκησιν. Χωρὶς δηλαδὴ τὴν ἔνθεον καὶ ἔμπονον προσπάθειαν πού ἀναλαμβάνουμε οἱ πιστοί, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου, νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τὸν ἀκθῶδη ζυγόν. Νὰ ἀποτινάξωμε τῶν ποικίλων παθῶν τὴν βδελυρὰν κυριαρχίαν.

Νὰ ἀκολουθήσωμε μέ τελείαν αὐταπάρνησιν τὸ τοῦ Κυρίου θέλημα. Νὰ ζήσωμε τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ ὡς ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος Του, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή! Ἡ πλέον κατανυκτικὴ, ἡ πλέον πνευματικὴ καὶ ὑψηλὴ καὶ ἁγία περίοδος ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Καὶ ἐκεῖνο πού κυριαρχεῖ εἰς τὸ σύνολον τοῦ λιτοῦ καὶ πενθοχαρμόσυνου «σκηνικοῦ» τῆς, εἶναι ἡ ταπεινὴ δέσσις, πού ἐκ ρίζης καρδίας καὶ ἐκ θρηνώδους ψυχῆς ἀπευθύνει

ὁ ὕμνωδός πρὸς τὸν Κύριον καὶ Νομφίον του: «Τῆς μετάνοίας ἀνοιξὸν μοι πύλας, Ζωοδότα»!...

Μετάνοια! Λέξις, «ὀρόσημον» ζωῆς καὶ πνευματικοῦ θανάτου! Ἀρετὴ «παραδείσιος»! Συνάντησις καὶ «καταλλαγὴ» πλάσματος καὶ πλαστοουργοῦ! Ὡ βάθος ἀπύθμενον ἀγάπης Θεοῦ! «Δεινὸν ἢ ραθυμία· μεγάλη ἢ μετάνοια»!...

Τόση εἶναι ἡ δύναμις τῆς μετάνοίας, πού κινεῖ τοῦ Θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν, ὥστε «οὐδέποτε μετάνοιαν γινομένην εἰλικρινῶς ἀποστρέφεται». Οὐδέποτε ὁ Θεὸς περιφρονεῖ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου. Δέχεται

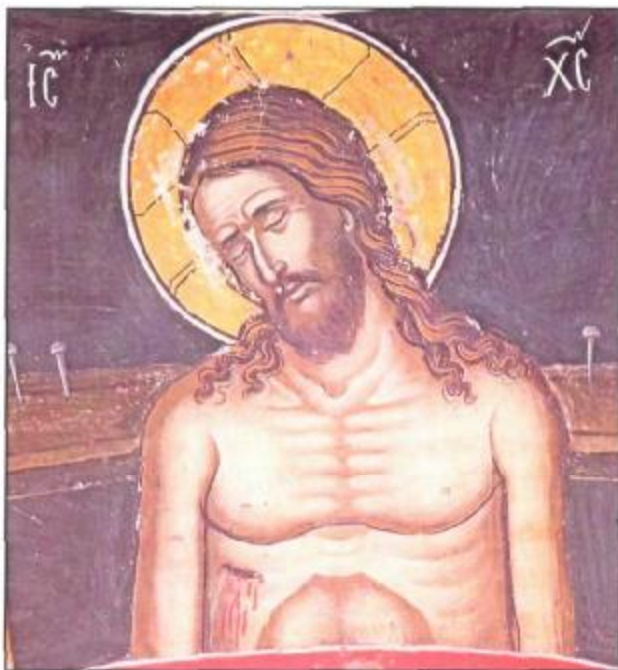
τὸν ὁποιοδήποτε ἁμαρτωλό. Ἐάν, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, σ' αὐτὸ τὸ τέρμα τῆς κακίας φθάσει κανεὶς καὶ θελήσει νὰ ἐπιστρέφει ἀπὸ ἐκεῖ στὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς, ὁ Κύριος τὸν δέχεται καὶ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴν προηγούμενη καλὴ κατάστασιν. Δέν δέχθηκε τὸν ἄσωτο μέ ἀνοικτὴ ἀγκαλιά; Δέν συγχώρησε τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα πού ἔκλαιγε στὰ πόδιά Του; Δέν παρέλαβε τὸν ληστή μαζί Του στὸν Παράδεισο; Τόσο Τὸν συγκινεῖ ἡ μετάνοιά μας. Γι' αὐτὸ, ὅταν μέ εἰλικρινῆ διάθεσιν Τοῦ λέμε «τῆς μετάνοίας ἀνοιξὸν μοι πύλας, Ζωοδότα», ὁ Κύριος ἔρχεται καὶ μᾶς βοηθεῖ καὶ μᾶς χαρίζει τὴν μετάνοια.

Καὶ τώρα, τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστήν, εἶναι «καιρὸς εὐπρόσδεκτος» καὶ «ἡμέρα σωτηρίας». Περίοδος ἰδιαίτερος κατάλληλη διὰ τὴν μετάνοιά μας. Ἄς μὴ μείνουμε ψυχροὶ εἰς τὴν εὐκαιρίαν πού ὁ Κύριος μᾶς χαρίζει. Ἄς μὴ κρατήσουμε σκληρὴς τῆς καρδιῆς μας. Μέ κατάφυξιν ἄς Τοῦ ἀπευθύνουμε τὴν δέσσιν μας: «Ἄνοιξον καὶ εἰς ἐμέ φιλάνθρωπε Κύριε, τὰς πύλας τῆς μετάνοίας. Δῶσε μου δάκρυα μετάνοίας. Κατεύθυνε τὰ βήματά μου εἰς τῆς

μετάνοίας τὸ μυστήριον καὶ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτιῶν μου. Ἐνδυνάμωσόν με ὥστε ὑπερνικῶντας τὴν ἐντροπὴν μου νὰ ἐξομολογηθῶ καὶ νὰ σωθῶ.

«Δέξαι με, Κύριε, μετανουοῦντα καὶ σῶσον με ὡς Φιλάνθρωπος!»

Καὶ δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καρδιά ἡ ὁποία μέ τοιαῦτα αἰσθήματα προσέρχεται εἰς τὸν Θεόν, θά γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ Αὐτόν μέ ὅλην Του τὴν στοργήν. Καὶ θά σβήσῃ ὁ Κύριος ὅλην τὴν ἐνοχὴν τῆς. Καὶ θά ἀγκαλιᾶσθαι καὶ θά τὴν καταφιλήσῃ (Λουκ. ιε', 20). Καὶ θά τὴν λευκάνῃ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τῆς καὶ θά τὴν μεταστήσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν Του! Ἡ ἀληθινὴ

μετάνοια ἀναβιβάζει τόν ἄνθρωπον εἰς τόν οὐρανόν καί τόν κάμνει τέκνον Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Κλήμης Ρώμης, ἕνας ἀπό τούς πρώτους ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, λέγει «ἕως ἐσμέν ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, μετανοήσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας δι' ἧ ἐπράξαμεν ἐν τῇ σαρκί πονηρά, ἵνα σωθῶμεν ὑπό τοῦ Κυρίου ἕως ἔχομεν καιρόν μετανοίας· μετά γάρ τό ἐξελθεῖν ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου οὐκέτι δυνάμεθα ἐξομολογήσασθαι ἢ μετανοεῖν ἔτι». Ὅσο εἴμαστε στόν κόσμο αὐτό, τώρα πού ἔχομε καιρό, νά μετανοήσωμε γιά τά πονηρά ἔργα μας. Γιατί ὅταν ἀναχωρήσωμε ἀπό τόν κόσμο αὐτό,

δέν μπορούμε πλέον νά μετανοήσωμε. Τώρα, λοιπόν. «Ἔως ἔχομεν καιρόν». Ὅχι ραθυμία καί ἀναβολή. Γιατί τότε κινδυνεύομε νά «μείνωνεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

Εὐλογημένοι ὅσοι θά θελήσουν νά εἰσελθοῦν εἰς τόν πνευματικόν αὐτόν στίβον! Εὐλογημένοι ὅσοι θα ἀναλάβουν, μέ τήν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μας, τόν καλόν ἀγώνα. Αὐτοί θά γευθοῦν πῆ λυτρωτικήν χαράν τοῦ Σταυροῦ. Εἰς αὐτούς ἀνήκει τό πλήρωμα τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς.

Μεγάλη Τεσσαρακοστή! Ἡ μετάνοιά μας! Ἡ ζωή μας! Ἡ ζωή Του, εἶναι ἡ ζωή μας!

ΤΟ ΔΙΔΥΜΟ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ: ΦΘΟΝΟΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Ἱερομονάχου Ἰωαννικίου Κοτσώνη
Ἱερά Μονή Μεγίστης Λαύρας, Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ φθόνος καί ἡ συκοφαντία εἶναι ὑπέργηρο καί αἰωνόβιο δίδυμο τῆς κακίας. Χρονολογεῖται ἀπό τότε πού ὁ φθονερός τῆς παραδείσιας εὐτυχίας τῶν πρωτοπλάσιων διάβολος ἐφθόνησε τόν ἄνθρωπο καί συκοφάντησε τόν Φιλάνθρωπον Πλάστη τοῦ ἀνθρώπου.

Συνήθως ὅπου γεννᾶται ὁ φθόνος γεννᾶται συγχρόνως καί ἡ δίδυμη ἀδελφή του, ἡ συκοφαντία. Δύο ἀδέλφια ἀπεχθῆ καί ἀπάνθρωπα, δύο κακίες δολερές καί σκοτεινές, γεμάτες πονηρία, ὅπως εἶναι ὁ πατέρας τους πού τίς γεννάει, ὁ στερηθεῖς τοῦ αἰωνίου Φωτός καί τῆς αἰωνίου Ἀγάπης.

Θά ἀναφέρουμε δειγματοληπτικά τρία μόνον ἱστορικά παραδείγματα ἀπό τήν ταραγμένη ζωή τριῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν καί Οἰκουμενικῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νά δοῦμε πῶς ἐνεργεῖ ὁ φθόνος, ὁ ὁποῖος «ἄπτεται καί τῶν ἀρίστων» καί ἡ πάντοτε συνεργός, δίδυμή του συκοφαντία.

Οἱ τρεῖς ἅγιοι Ἱεράρχαι, πού ἐδοκίμασαν καί ἐδοκιμάσθηκαν καί στεφανώθηκαν μέ τήν ὑπομονή τους στόν φθόνο καί τήν συκοφαντία εἶναι:

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ

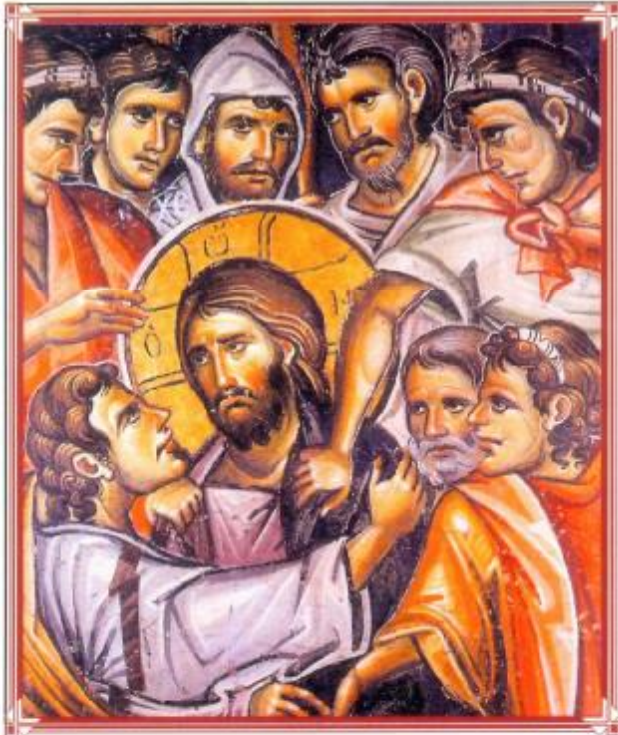
Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, σαρανταπέντε ὀλόκληρα χρόνια διῆλθε στό καμίσι τῶν διωγμῶν, τῆς δοκιμασίας, τῆς θλίψεως. Πέντε φορές πῆρε τόν δρόμο τῆς ἐξορίας, ἀμέτρητες φορές ἐκινδύνευσε ἡ ζωή του. Ἐχθροί του οἱ ἐχθροί τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔστω καί ἂν εὐρίσκοντο στίς τάξεις τοῦ Κλήρου. Πρωτεργάτης τοῦ φθόνου καί τῆς συκοφαντίας ὁ δαιμόνιος ἐκεῖνος Εὐσεβίος, μητροπολίτης Νικομηδείας, Φίλος τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀρείου καί ὑποκινητής τοῦ μίσους πολλῶν ἄλλων ἀρχιερέων κατά τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Ἐν τούτοις, παρά τήν πανστρατιά τῆς πολεμικῆς τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος χρησιμοποίησε τούς πάντας, βασιλεῖς καί ἡγεμόνες, ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς, μέ σκοπό νά πλήξει τόν γίγαντα τῆς Ὁρθοδοξίας, τά βέλη του ἀπεδείχθησαν «βέλη νηπίων». Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ἀντιμετωπίζοντας μέ περιφρόνηση τούς πολεμίους, περισσότερο ἀγάπησε τόν ἅγιο, τόν πατέρα καί διδάσκαλο, τόν ποιμένα «τόν πολύτλαντα καί πολυτλήμονα» τόν πολυάθλον καί πολυπάθον Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας.

Τί εἶπωμεν καί τί λαλήσωμεν περί τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, τοῦ χρυσοῦ «τῷ λόγῳ τε καί τῷ βίῳ, τῇ καρτερίᾳ τε καί τῇ θλίψει»; Μέσα ἀπό τό κωνευτήρι τῆς φθονερῆς συκοφαντίας ἐξῆλθε ὁ χρυσός Χρυσόστομος πῶς καθαρός καί πῶς λαμπρός καί πῶς ἔνδοξος.

Κτυπήθηκε ἀπ' ὅλες τίς πλευρές. Ἀπό τήν μιά πλευρά ἀπό τήν μαινομένη νέα Ἡρωδιάδα, τήν βασίλισσα Εὐδοξία, καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ἀπό τόν φιλόκοσμον μᾶλλον καί φιλοκατήγορον καί φιλάργυρον, παρά Θεόφιλον τόν Ἀλεξανδρείας.

Τό κατηγορητήριο πού ἐχάλκευσε κατά τοῦ ἁγίου, ὡς ἐπικεφαλῆς τῶν ἀναισχύτων ἐκείνων ἀρχιερέων, τό ἀποτελοῦσαν σαράντα συκοφαντίες, ἀνυπόστατα ψεύδη,

προκειμένου να στηρίξουν την απόφαση της καθαιρέσεως και της εξορίας του αγίου. Ποιος θά μπορούσε να τους βεβαιώσει ότι με τον διωγμόν εκείνον έδόξασαν και αγίασαν πολύ περισσότερο τον παγκόσμιον κήρυκα της Ἀληθείας του Εὐαγγελίου;

Παραβλέποντας τώρα ένα άμετρητο πλήθος αγίων που στεφανώθηκαν με τό όλόλαμπρο της συκοφαντίας στεφάνι, ως έλθωμε στον νεοφανή άγιον του 20ου αιώνας: τον άγιον Νεκτάριον, επίσκοπον Πενταπόλεως, τον θαυματουργόν.

Ἡ φήμη της άρετης, των φυσικῶν και υπερφυσικῶν χαρισμάτων του Ἁγίου «ως τάχος αστραπής» διέδραμον παντού από πρεσβύτερος εισέτι, ως ιεροκήρυξ, γραμματεὺς και πατριαρχικός επιτροπος εν Καῖρω. Ἰδιαίτερος, όμως, ως αρχιερεὺς και ως μητροπολίτης Πενταπόλεως, προχειρισθείς υπό του Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου.

Σύμψας ο φιλόπατρις, όμογενής ελληνικός πληθυσμός της Αιγύπτου προσέβλεπε με

ένδόμυχον χαράν εις τό πάμφωτο πρόσωπο του αγίου Νεκταρίου τον αυριανόν διάδοχον του Πατριαρχικου θρόνου Ἀλεξανδρείας. Τότε, ως εἴθισται (δυστυχώς), έφάνησαν και οι σπείροντες τά ζιζάνια άρχιερείς, υπό έμπαθείας κινούμενοι. Με τίς πικρές διαβολές τους κατόρθωσαν να πείσουν και τον ίδιον τον Πατριάρχην να μεταβάλη γνώμην και να αναγκάσει τον άγιον να απομακρυνθῆ από την Αίγυπτον. Και στην περίπτωση αυτή ενήργησε τό δόλιο δίδυμο του φθόνου και της συκοφαντίας. Ἀλλά ο Πανάγαθος Θεός γνωρίζει, εν τῇ Πανσοφίᾳ Αὐτοῦ, να εξαγή τό αγαθόν και μέσα από τίς δοκιμασίες των αγίων Του.

Και ιδού, όπου και αν εύρέθη ο άγιος Νεκτάριος «και σιγῶν και φθεγγόμενος», εις Ἀθήνας, εις Εὐβοίαν, εις Φωκίδα και Φθιώτιδα, εις την Ριζάρειον Σχολήν ως διευθυντής, έλαμψε «υπέρ τον ἥλιον» και διέλαμψε ποιμαντικῶς, καθοδηγῶν τον λαόν του Θεου «εις νομάς σωτηρίους». Ἰδιαίτερος, έδωσε όλες τίς σωματικές και ψυχικές του δυνάμεις στην ίδρυση και όργάνωση και ανοικοδόμηση καθως και στην λατρευτική και πνευματική παρακολούθηση της ιερᾶς Μονῆς του στην Αἴγινα και της Ἀδελφότητος των μοναζουσῶν - πνευματικῶν του τέκνων. Ὁ ίδιος οὐδέποτε έπαυσε να ζῆ ως άσκητής και ως μοναχός μέχρι την τελευταία ήμέρα του όσιακου βίου του. Με πόση ειρήνη και μακροθυμία, συγχώρηση και ανεξικακία ο άγιος αντιμετώπισε την λαίλαπα των δοκιμασιῶν και της συκοφαντίας, που θεία παραχωρήσει, τον συνώδευσαν μέχρι τέλους!...

«Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αὐτοῦ», ιδιαίτερος «τοις αγίοις αὐτοῦ» τοις δεδικαιωμένοις με την δοκιμή και την δόξα που φέρνει ο πόνος της άδικίας και της συκοφαντίας.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΛΑΛΙΑΣ (έκ του Γερουτικου)

Ἐνας μοναχός σε ένα κοινόβιο, άμελής στα πνευματικά, έπεσε βαρεία άρρωστος κι' ἤλθε η ώρα του να πεθάνη. Ὁ Ἁγούμενος κι' όλοι οι άδελφοί τον περικυκλώσανε για να του δώσουν θάρρος στις τελευταίες του στιγμές. Παρατήρησαν όμως εκκληκτικοί, πως ο άδελφός αντίκρυζε τον θάνατο με μεγάλη άταραξία και ψυχική γαλήνη.

-Παιδί μου, του ειπε τότε ο Ἁγούμενος, όλοι έδω ξεύρομε πως δεν ἤσουν και τόσο επιμελής στα καθήκοντά σου.

-Είναι αλήθεια, Ἀββᾶ, ψιθύρισε ο έτοιμοθάνατος, πως δεν ἤμουν καλός μοναχός. Ἐνα πράγμα όμως ειήρησα με ακρίβεια στή ζωή μου: Δεν κατέκρινα ποτέ μου άνθρωπο. Γι' αυτό σκοπεύω να ειπῶ στον Δεσπότη Χριστό, όταν παρουσιαστώ ενώπιόν Του: «Σύ, Κύριε, ειπες, μη κρίνετε, ίνα μη κριθῆτε», κι' έλπίζω ότι δε θα με κρίνη αυστηρά.

-Πήγαινε ειρηνικά στο αιώνιο ταξίδι σου, παιδί μου, του ειπε με θαυμασμό ο Ἁγούμενος. Ἐσύ κατόρθωσες χωρίς κόπο να σωθῆς.

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΩΝ ΕΜΠΕΙΡΙΩΝ

Μητροπολίτου Λεμεσού κ.κ. Ἀθανασίου

Τό δικό μου θέμα εἶναι “Ὁρθόδοξη ἐρμηνεία τῶν μεταθανάτιων ἐμπεριῶν”. Θά πῶ ἀπλῶς λίγα λόγια εἰσαγωγικά γιά τό θέμα τοῦ θανάτου, ὅπως τό βλέπει καί τό ἐρμηνεύει ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία.

Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεός ἐπλασε τόν ἄνθρωπο καί εἰκόνα δική Του, μέ τή δυνατότητα νά γίνει ὅμοιος μέ τόν Θεό. Γιά τό σκοπό αὐτό τόν τοποθέτησε μέσα στόν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, γιά νά ἔχει συνεχή κοινωνία μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Συγχρόνως βρισκόταν σπὴν ὑπακοή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὑπόσχεση καί τήν ἐπαγγελία τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Λόγω τῆς παρακοῆς τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό, ἐπῆλθε ὁ θάνατος, ὅπως ἀκριβῶς προειδοποίησε ὁ Θεός, ὅτι “κατά τήν ἡμέρα πού θά φάτε ἀπό τόν καρπὸ τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου θά πεθάνετε”. Ἐπῆλθε ὁ θάνατος, ὁ πνευματικός πρῶτα, ὡς ἀπομάκρυνση ἀπὸ τόν Θεό, ὡς χωρισμός ἀπὸ τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί ἔπειτα ὁ βιολογικός θάνατος, σπὴν ἡλικία τῶν 930 ἐτῶν τοῦ Ἀδάμ, ὅπως μᾶς περιγράφει ἡ Παλαιά Διαθήκη στό βιβλίο τῆς Γενέσεως.

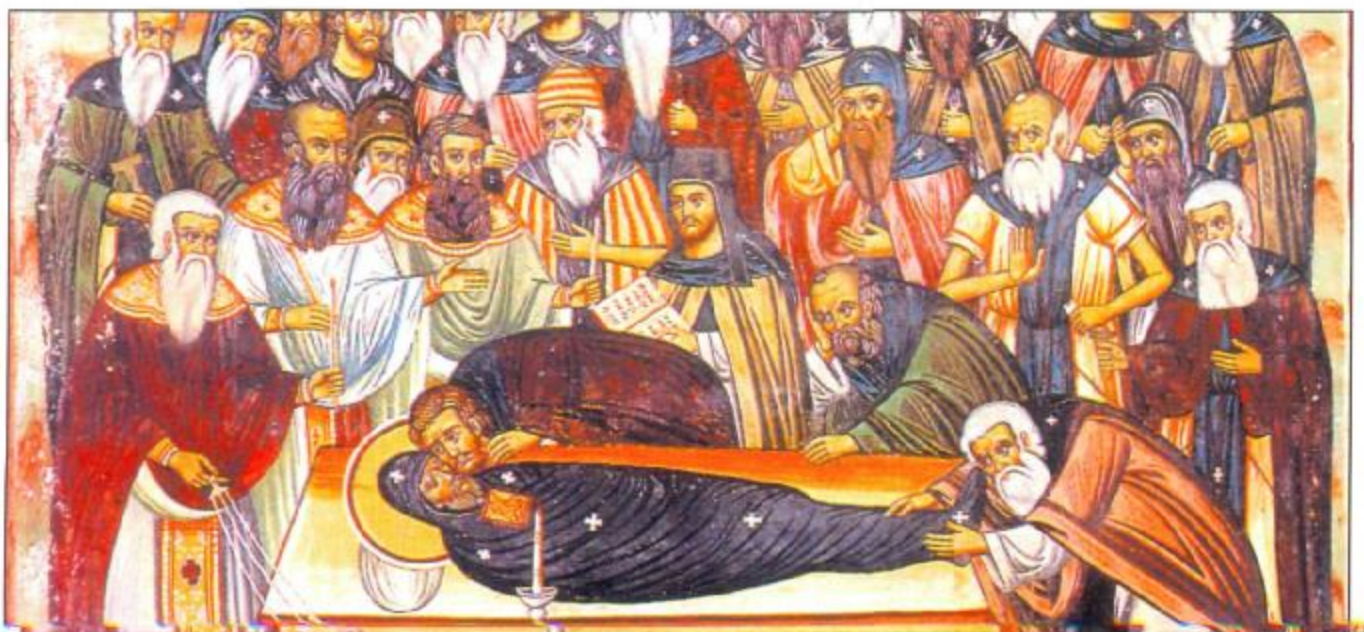
Στή συνέχεια ὁ ἄνθρωπος παρέμεινε δούλος τοῦ θανάτου ἴσσο τοῦ βιολογικοῦ ὅσο καί τοῦ πνευματικοῦ, ὥστε ἀκόμα καί οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού εὐαρέστησαν τόν Θεό, παρέμειναν στόν Ἄδη καί ἀνέμεναν τήν ἐπιδημία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ στόν κόσμο, γιά νά τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδου. Αὐτό πιστεύουμε καί βιώνουμε καθημερινά στόν κῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος, στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, νίκησε τόν

θάνατο μέ τόν ἐπί Σταυροῦ θάνατό Του, κάρη σπὴν τέλεια ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί Πατρός Του καί μέ τήν Ἀνάστασή Του ἐλευθέρωσε τόν ἄνθρωπο ἀπὸ τόν θάνατο καί τόν Ἄδη καί τή δουλεία τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει πάλι τῆς τρυφῆς τῆς αἰωνίου ζωῆς καί μέσα σπὴν Ἐκκλησία γεύεται τήν καινούργια ζωή πού ὁ Κύριος ἐγκαινίασε μέ τή ζωή Του ὡς Νέος Ἀδάμ καί ἀρχή τῆς “καινῆς κτίσεως”.

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, στόν κῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας διαβάζουμε πάρα πολλά γεγονότα στοὺς βίους τῶν Ἁγίων μας πού μαρτυροῦν τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Γιατί, ὅπως λέγει καί ὁ ἀπ. Παῦλος, εἴν ὁ Χριστός δέν ἔχει ἐγερθεῖ ἐκ νεκρῶν καί ἐμεῖς δέν θά ἐγερθοῦμε ἐκ τῶν νεκρῶν, τότε ματαία ἡ πίστη μας.

Ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάσταση εἶναι βασικό δόγμα τῆς πίστεώς μας καί ὅλης τῆς πορείας μας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μέσα σπὴν Ἐκκλησία. Τόσο σπὴν Παλαιά ὅσο καί σπὴν Καινή Διαθήκη μέχρι καί τίς μέρες μας ἔχομε μαρτυρίες γιά τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν.

Ἐδῶ σπὴν πόλη τῆς Λάρνακας ἔχομε τή μεγάλη εὐλογία νά τιμοῦμε καί νά εἶμαστε κάτω ἀπὸ τή σκέπη καί τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Λαζάρου τοῦ τετραήμερου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ παραδείγματα τῆς ἀναστάσεως ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἐνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἦταν γιά τέσσερις μέρες πεθαμένος καί ὁ Κύριος τόν ἤγειρεν ἐκ τῶν νεκρῶν καί σπὴ συνέχεια ἔζησε ἄλλα τόσα χρόνια μέχρι πού ἤλθε στόν κῶρο αὐτό καί ἐγίνε ἐπίσκοπος. Ἀλλά ἔχομε καί πολλὰ ἄλλα τέτοια γεγονότα. Τόσο σπὴν Καινή Διαθήκη ἔχομε ἀναστάσεις νεκρῶν, ὅσο καί σπὴ συνέχεια στοὺς

βίους τῶν Ἁγίων, πάμπολλες φορές, σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεση πού ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε. Ἅγιοι ἄνθρωποι μέ τό πνεῦμα τό Ἅγιο πού ὁ Κύριος τοῦς ἔδωσε, ἐπετέλεσαν ἀναστάσεις νεκρῶν. Αὐτό δίνει σιγὴν Ἐκκλησία μιά δυνατότητα πραγματικῆς καί ἐπιστημονικῆς ἔρευνας γιά τό πῶς βλέπει ἡ Ἐκκλησία τό θέμα τοῦ θανάτου, τό θέμα τῆς ἐπιστροφῆς ἀπό τήν ἄλλη ζωή καί τήν ὅλη διαδικασία τοῦ θανάτου.

Θά πῶ τώρα λίγα λόγια γιά τό πῶς οἱ Πατέρες βλέπουν τό γεγονός τοῦ θανάτου. Γνωρίζουμε ὅτι μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καταργήθηκε ὁ πνευματικός θάνατος καί παρέμεινε μόνο ὁ βιολογικός, πού δέν μπορεῖ κανεῖς νά τόν ἀποφύγει. Εἶναι ἀναπόφευκτος γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Θά καταργηθεῖ καί αὐτός "ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ" τῆς Ἀνάστασης τῶν νεκρῶν κατά τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Τό γεγονός αὐτό τοῦ βιολογικοῦ θανάτου, πού εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα καί ἡ εἴσοδος τῆς ψυχῆς στόν κῶρο τῶν πνευμάτων, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία ἀνθρώπων πού ἠγέρθησαν ἐκ τῶν νεκρῶν, μιλοῦν γιά μιά πνευματική πορεία στήν ὁποία βέβαια δέν ὑπάρχει οὔτε χρόνος οὔτε τόπος. Γιά νά τήν ἐκφράσουμε μέ τά δικά μας δεδομένα, γιά κάποιο διάστημα ὑφίσταται μιά κρίση ἡ ψυχῆ

τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν τά τάγματα τῶν ἀκάθαρτων πνευμάτων, ἐκζητοῦν ἀπ' αὐτή τή λογοδοσία τῶν πράξεών της. Αὐτά, τά ὀνομαζόμενα, κατά τήν κοινή ἔκφραση τῶν Πατέρων, τελώνια, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά τά ἀκάθαρτα πνεύματα, τά δαιμονικά, τά ὁποῖα ἔχουν τά δικά τους τάγματα, καί πολεμοῦν τόν ἄνθρωπο. Καί ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἐλεύθερη προσωπικότητα, ἔδωσε σύμπραξη καί ὑποταγή στά πάθη καί στήν ἁμαρτία, ἐπόμενο εἶναι, τά τελώνια νά ἀπαιτήσουν νά λογοδοτήσει. Καί ἔχουν τέτοια ἐξουσία πάνω στήν ψυχῆ του αὐτά τά ἀκάθαρτα πνεύματα καί θέλουν νά ἀποσπάσουν τήν ψυχῆ τοῦ ἀνθρώπου καί νά τή χωρίσουν αἰώνιως ἀπό τόν Θεό. Σ' αὐτή τήν πορεία ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἀνθρώπινη ψυχῆ, ἀγωνίζεται σὺν τῇ χάριτι, καί ἂν εἰς τόν κόσμον αὐτόν ἀγωνίστηκε νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά πάθη καί τήν ἁμαρτία καί νά καθαρθεῖ ἀπό τήν ἐνέργεια τῶν παθῶν, τότε πορεύεται ἐλεύθερος στήν κοινωνία μέ τόν Θεό, μέσα στήν αἰώνια αὐτή κατάσταση, πίν ἐκτός τόπου καί χρόνου, μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

(εἰσήγηση στό Ζ' Θεολογικό Συνέδριο τοῦ Ὁρθ. Πνευμ. Κέντρου Ἁγ. Γεωργίου Μακρῆ, Λάρνακα, 23.2.2002)(**συνέχεια στό ἐπόμενο**)

«ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΡΥΠΑΝΣΗ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ. ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ ΘΑ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΠΟΙΝΙΚΑ»

Γεωργίου Κυριάκου - Θεολόγου

Πινακίδες μέ ἀπαγορευτικό περιεχόμενο γιά τή ρύπανση συναντοῦμε τακτικά στους δρόμους πού ταξιδεύουμε. Καλῶς τοποθετοῦνται ἀπό τίς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες, γιατί ὡς ἄνθρωποι χρειαζόμαστε μέν ἀγωγή ἀλλά καί ὑπενθύμηση, γιά νά διατηροῦμε τοὺς δρόμους μας καθαρούς, ὡραίους καί καλοτάξιδους.

Ἄν μέλημα γιά τήν πολιτεία εἶναι οἱ γήϊνοι δρόμοι, γιά τήν Ἐκκλησία μας εἶναι οἱ πνευματικοὶ δρόμοι. Φροντίδα δική της εἶναι λοιπόν, νά διαφυλάσσει καθαρούς τοὺς πνευματικούς δρόμους, ἔτσι ὥστε μέ σιγουριά νά ὀδεύουν οἱ χριστιανοὶ στήν Οὐράνια Βασιλεία.

Πνευματική ρύπανση εἶναι ὅ,τιδήποτε μολύνει τήν καρδιά μας καί τήν κάνει ἀκάθαρτη, ὅπως ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀσέβεια. Εἶναι ἐπίσης τά ξένα ἐκεῖνα στοιχεῖα καί διδασκαλίες, πού ἀπό ἄγνοια ἀποδεχόμαστε, μέ ἀποτέλεσμα νά νοθεύεται ἡ πίστη μας, νά φεύγουμε ἀπό τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καί νά κάνουμε τελικά τή σωτηρία μας.

Ἡ πνευματική ρύπανση εἶναι ἔργο τοῦ πονηροῦ, ὁ ὁποῖος κατά τήν παραβολή τοῦ Κυρίου, ἐνσπείρει τά ζιζάνια στόν ἀγρό γιά νά πνιγεῖ τό σιτάρι καί νά μὴν κάνει καρπό.

Ὅργανα τοῦ πονηροῦ εἶναι ὅλοι ὅσοι ἠθελημένα προκαλοῦν σκάνδαλα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί ὅσοι ἠθελημένα ἐπιμένουν νά διαστρέφουν τήν ἀληθινή πίστη καί νά παραμένουν ἀμετανόητοι.

Στους δρόμους τῆς πόλης μας καθὼς βαδίζουμε συναντοῦμε μερικές φορές κάποιες μικροσμάδες ἀνθρώπων, νά μᾶς πλησιάζουν μέ προσποιητό χαμόγελο καί ἔντεχνη εὐγένεια. Θέλουν νά μᾶς δώσουν κάποιο φυλλάδιο ἢ περιοδικό. Διαφημίζουν τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου μας, γιά νά φανεῖ ὅτι εἶναι ἐργάτες δῆθεν τοῦ εὐαγγελίου καί ἔτσι νά τοὺς δεχθοῦμε μέ συμπάθεια.

Μέ μιά πρώτη κουβέντα μαζί τους, θά διαπιστώσετε τήν ταυτότητά τους. Αὐτοαποκαλοῦνται «ἀναγεννημένοι χριστιανοί», διότι δῆθεν βαπτίστηκαν μέ «Πνεῦμα Ἅγιον», ὅπως οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ κατά τήν Πεντηκοστή. Ἔτσι θεωροῦν τόν ἑαυτὸ τους ἀπόστολο καί δῆθεν δουλειά τους εἶναι νά κηρύττουν τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

Τούς ἔπεισε ὁ πονηρός πὼς τὰ λόγια τους εἶναι λόγια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅσα λένε, εἶναι δῆθεν ἀλάνθαστα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχουν τὴν ἐντύπωση πὼς ἐρμηνεύουν σωστά τὴν Ἁγία Γραφή. Τέλος θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους ἅγιο, ἐνῶ ἀπορρίπτουν ὅλους τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας. Νομίζουν ἀκόμα ὅτι ἐπιτελοῦν θαύματα καὶ θεραπεύουν ἀσθένειες προσευχόμενοι πάνω σιούς ἀσθενεῖς.

Μᾶς παροτρύνουν λέγοντας: «Ἐλάτε σέ μᾶς νά ἀναγεννηθεῖτε! Ἐλάτε νά γνωρίσετε τὸν Ἰησοῦ ὅπως τὸν γνωρίσαμε ἐμεῖς! Φύγετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ βγεῖτε ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα» (ἐννοοῦν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας).

Μέ τέτοια καὶ παρόμοια λόγια μᾶς καλοῦν νά ἀφήσουμε τὴν Ἐκκλησία καὶ νά πᾶμε στίς συναθροίσεις τους νά ἀκούσουμε, νά δοῦμε γιὰ νά πεισθοῦμε. Εἶναι γνωστή ἡ περίπτωση ἑνὸς ἐλληνοαμερικάνου νέου πού πῆγε σέ μιά τέτοια συνάντηση «ἀναγεννημένων». Αὐτός τοὺς ἐπισκέφθηκε μετὰ ἀπὸ παρότρυνση φίλων του πού ἀνῆκαν στὴν αἵρεση. Ἀπὸ περιέργεια ἤθελε νά ἀκούσει τίς γλῶσσες πού μιλοῦσαν ὡς χάρισμα τοῦ «Πνεύματος» Ὅλοι ἦταν σέ κατάσταση ἀλλοφροσύνης! Μιλοῦσαν πράγματι διάφορες γλῶσσες. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτούς τὸ «Πνεῦμα» μιλοῦσε Ἑλληνικά. Τί ἄκουσε ὁ Ἕλληνας αὐτός; Ἄκουσε νά βρίζεται ὁ Χριστός καὶ ἡ Παναγία μέ

ἀκατονόμαστες ὕβρεις! Τόσο «ἀναγεννημένοι» εἶναι λοιπόν; Τὸ ἅγιο Πνεῦμα βρίζει τὸν Χριστό καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του; Πόσο μέγεθος βλασφημίας!

Μέ τὴν προσωπική πείρα πού ἀποκτήσαμε μαζί τους κάνουμε τίς ἑξῆς διαπιστώσεις:

- Ἐχουν πνεῦμα κωφόν, διότι μιλοῦν μόνο καὶ συνήθως δέν ἀκούουν τὸν συνομιλητὴ τους.

- Ἐνῶ λένε πὼς δέχονται μόνο ὅ,τι εἶναι γραμμένο στὴν Ἁγία Γραφή, δέν δέχονται ὅλες τίς ἀλήθειες τῆς.

- Μιλοῦν μέ πολλή κακία γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

- Νοιώθουν ἀπέραντη ἀγαλλίαση πού χάθηκε ἡ ὀρθόδοξη Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ προφητεύουν τὸ τελικὸ γκρέμισμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ γι' αὐτούς εἶναι ἡ Βαβυλῶνα τῆς Ἀποκάλυψης. Ἀκόμα καὶ οἱ Ἐκκλησίες στά κατεχόμενα μέρη μας πού βεβηλώνονται ἀπὸ τοὺς Ἀπίλεις, εἶναι γι' αὐτούς αἰτία χαρᾶς.

- Πλάθουν μεταξὺ τους φανταστικές ἱστορίες σκανδάλων μέ πρωταγωνιστὲς κληρικούς καὶ ἐπιδιώκουν τὴν κατασυκοφάντηση ὁποιοῦ θά σταθεῖ ἐμπόδιο στό ἔργο τους.

- Ὡς ἀντικείμενοι καὶ πολέμοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ χαίρονται ὅταν ὑπάρχει κάποιο ἐνδοεκκλησιαστικὸ πρόβλημα, διότι ἀσκοῦν πῶς ἀποτελεσματικὴ προπαγάνδα, ἀφοῦ διευκολύνεται ἔτσι τὸ ἔργο τους.

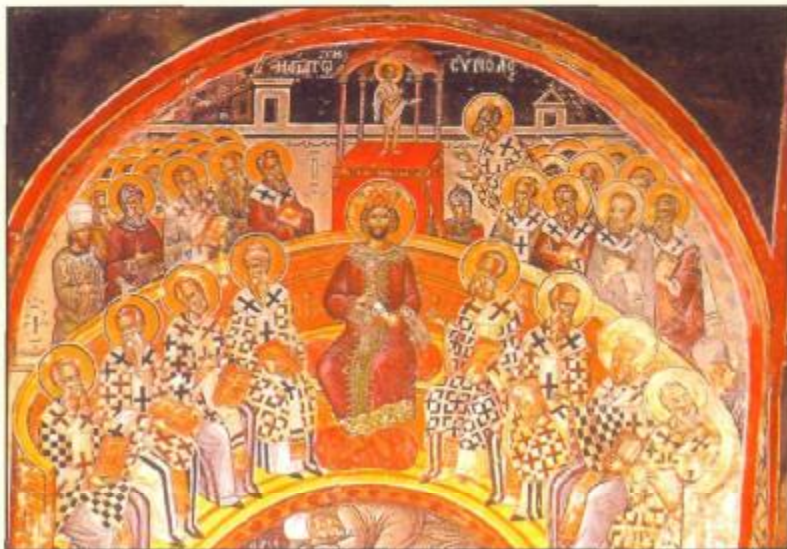
- Παρόλο πού ἐμφανίστηκαν πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, διεκδικοῦν γιὰ τὴν ὁμάδα τους τὸν τίτλο τῆς γνήσιας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγνοοῦν τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπάρχει στό νησί ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν Ἀποστόλων ὡς σήμερα.

- Πιστεύουν πὼς ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία ἀποστάτησε τὸν 4ον αἰῶνα, ὅταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος σταμάτησε τοὺς διωγμούς καὶ τὴν εὐνόπησε δίνοντάς τῆς ἐλευθερία δράσης. Ἐχτισε χριστιανικούς ναοὺς, καθιέρωσε τὴν Κυριακὴ ὡς ἀργία καὶ βοήθησε στὴν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων. Ὁ Χριστὸς εἶπε ψέματα ὅταν δήλωσε πὼς ἡ Ἐκκλησία του θά εἶναι αἰώνια καὶ ἀκατάλυτη; Ὡς κεφαλὴ τῆς θά εἶναι πάντοτε μαζί τῆς καὶ ὄχι μέχρι τὸν 4ον αἰ.

- Ἀρέσκονται πολὺ στό νά κηρύττουν τὸν ἑαυτὸ τους σιούς ἄλλους ὡς παράδειγμα σωτηρίας. Ἰσχυρίζονται πὼς ὅταν ἦσαν ὀρθόδοξοι ζοῦσαν στὴν ἁμαρτία καὶ δέν εἶχαν πνευματικὴ προκοπή. Ὅσο ἁμαρτωλοὶ ἦσαν προηγουμένως, τόσο ἅγιοι εἶναι τώρα πού κηρύττουν τὴν ἀγιότητά τους.

- Ἀντὶ νά μετανοήσουν καὶ νά κατηγορήσουν τὸν ἑαυτὸ τους γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ τους, ξαφνικά ἀνακάλυψαν πὼς γι' αὐτὸ εὐθύνεται ἡ Ἐκκλησία. Ἐτσι ἀρνίθηκαν τὴν πίστη τῆς καὶ τὸ βάπτισμα πού πῆραν ἀπὸ μικροί.

Θερμὴ παράκληση καὶ ἔκκληση κάνουμε σ' ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, νά εἶναι προσεκτικοὶ ἀλλὰ καὶ εὐαίσθητοι στίς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας. Νά ἀποφεύγουν τίς συναναστροφές μέ ὅλους τοὺς πλανημένους ἀδελφούς μας καὶ νά εὐχονται ὁ Θεὸς νά τοὺς δώσει μετάνοια γιὰ νά ἐπιστρέψουν στὴν Ἐκκλησία. Ἡ προσευχὴ γι' αὐτούς εἶναι τόσο ἀναγκαῖα ὅσο τὰ μνημόσυνα γιὰ τοὺς κεκοιμημένους μας.

Οὗτος ὁ μακάριος ἠσκήτευσεν τὸ πρῶτον

Περὶ τοῦ πατρὸς Εὐστρατίου τοῦ Μακρυγένου

Θεσσαλονικῆς Χουσινῆ Πασσᾶς.

εἰς τὸ παρά τὸ νεώριον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου, σπηλαιώδες "κάθισμα" τῆς Ἁγίας Τριάδος" ἀποχωρήσας δ' εἶτα ἐξ αὐτοῦ, θανόντος τοῦ γέροντός του, μετέβη εἰς τὴν ἐρημησίαν παρὰ τὰ Κουσοκαλύβια καὶ ἐζήτησε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν συνοδείαν τῶν ἐν αὐτῷ μοναχῶν. Καίτοι δὲ τριακοντούτης τότε, ἦτο ἐντελῶς σπανός καὶ ἄθριξ ὡς παιδίον, ἐξ οὗ καὶ οἱ ὡς ἀνωθεν δύο ἀδελφοὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι δέν δύνανται νὰ τὸν προσλάβωσι καθὼ ἀγένειον. Τούτου δὲ ἐπιμένοντος καὶ ἐκλιπαροῦντος, σπλαγχνισθεὶς ὁ Γέρον τοῦ Κελλίου εἶπεν αὐτῷ. "Ἐάν θέλῃς μείνον ἀδελφέ, καὶ ποιήσωμεν ἀπόψε ὀλονύκτιον ἀγρυπνίαν πρὸς τὴν προστάτριάν μας καὶ κηδεμόνα Κυρίαν Θεοτόκου καὶ ἂν αὕτη ἡ πανεύσπλαγκτος σέ θέλῃ εἰς τὸν οἶκόν της θά δειξῇ ὡς αὕτη γνωρίζει καὶ βούλεται τὸ θαῦμα της".

Ποιήσαντες οὖν ἀγρυπνίαν, τὸ πρῶτ', ᾧ τοῦ θαύματος! ἐφάνησαν ἀναφυόμεναι τρίχες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Εὐστρατίου πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ ἐκκληξιν πάντων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἐνδιαφερομένου, γενομένου ἀσμένως δεκτοῦ εἰς τὴν συνοδείαν, ὡς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου κυρωσάντων τὴν πρόσληψιν.

Καὶ δέν ἐξήχθη μέχρις αὐτοῦ μόνον τὸ θαῦμα, τὸ ἔτι θαυμασιώτερον ἦν ὅτι τὸ γένειον αὐτοῦ σὺν τῷ χρόνῳ ἔφθασεν μέχρι τῶν ποδῶν καὶ πλέον καὶ ἔτρεχον πολλοὶ ὡς ἐκ τούτου ἵνα ἴδωσι τὸ παράδοξον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1864 ἔριδος σοβαρᾶς ἀναφύσεως διὰ διοικητικὰ ζητήματα μεταξὺ τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, πρὸς διευθέτησιν καὶ κατάπαυσιν ταύτης μετέβη εἰς Καρυὰς ὁ τότε Γενικός Διοικητής

Οὗτος ὡς λόγιος ἀνὴρ ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐν αὐταῖς ἱερὸν τοῦ Πρωτάτου καὶ ἴδῃ τὰς περιφήμους τοιχογραφίας τοῦ Θεσσαλονικέως ἀγιογράφου Πανσελλήνου. Περιεργαζόμενος ταύτας εἶδε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁλοσώμων τοιχογραφιῶν καὶ τὰς τῶν ὁσίων Ὁνουφρίου τοῦ Αἴγυπτίου καὶ Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου, ὧν αἱ γενειάδες ἐξικνούνται μέχρι τῶν ποδῶν. Τὸ τοιοῦτον τῷ ἐφάνη ἀπίθανον καὶ ἐξέφρασε τὴν δυσπιστίαν του εἰς τοὺς περὶ ἑαυτὸν, χαρακτηρίσας ὡς φυσικῶς ἀδύνατον. Οἱ περιστοιχοῦντες αὐτὸν ἀντιπρόσωποι τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ἐξ εὐθιχίας (ἡ ἰδιαίτερη εὐαισθησία σέ προσβολή) θρησκευτικῆς, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἐβεβαίωσαν αὐτὸν ὅτι οὕτω ἦσαν οἱ ὄσοι, καὶ ὅτι ἴσως φυσικῶς νὰ εἶναι ἀδύνατον ὡς εἶπεν ἡ ἐξοχότης του, ἀλλ' εἰς τοὺς χριστιανούς μοναχοὺς δέν εἶναι τοῦτο ἀπίθανον. Αὐτοῦ δὲ καὶ αὐτῆς δυσπιστοῦντος προσεῖπον ὅτι ὑπάρχει μοναχὸς τις, καὶ ἂν

εὐαρεσιῆται δύναται τὴν ἐπομένην νὰ τὸν ἴδῃ. Τούτου δὲ ἐκδηλώσαντος τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν του, μεταπεμφθεὶς ἡ ἱερά Κοινότης ἔφερεν αὐτὸν εἰς Καρυὰς, καὶ ὅτε παρέστη ἐνώπιον τοῦ πατῆρὸς ἐζήτησε καὶ ἔφερον αὐτῷ μικρὸν σκαμνίον ὕψους ἕως σπυθαμῆς καὶ ἀνελθὼν ἐπ' αὐτοῦ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τὴν γενειάδα, ἥτις καταπεσοῦσα ἔφθανε ἕως τῆς γῆς.

Πρὸ τοῦ θαύματος αὐτοῦ ὁ μεγιστὰν οὖτος ἔμεινε κατάπληκτος, καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρεστώτας πατέρας τῆς Συνάξεως εἶπε τουρκιστὶ "ἀφεντέρσιν ἐφεντιλέρ" συγγνώμην κύριοι, καὶ ἐξαγαγὼν δέδωκε δῶρον τῷ γέροντι τρεῖς λίρας χρυσοῦς.

* Μακάριοι ὅσοι ἀγαπήσανε τὸν Χριστὸ περισσότερο ἀπ' ἅλα τὰ τοῦ κόσμου καὶ ζοῦν μακριὰ τοῦ κόσμου καὶ οὐκ ἀπὸν Θεό, μέ τις Παραδεισιένειες χαρὲς, ἐπὶ τῆς γῆς.

* Μακάριοι ὅσοι κατόρθωσαν νὰ ζοῦν σὺν ἀφάνεια καὶ ἀπέκτησαν μεγάλες ἀρετὲς καὶ δέν ἀπέκτησαν οὔτε καὶ μικρὸ ὄνομα.

* Μακάριοι ὅσοι κατόρθωσαν νὰ κάνουν τὸν παλαβὸ καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπο προφύλαξαν τὸν πνευματικὸν τοῦς πλοῦτον.

* Μακάριοι ὅσοι δέν κηρύττουν με λόγια τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ τὸ ζοῦνε καὶ κηρύττουν με τὴν σιωπὴν τοῦς, με τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία καὶ τοὺς προδίδει. (ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ)

Εἰς ἔτη πολλά Πανιερώται

18 Ἰανουαρίου, Ἁθανασίου τοῦ Μεγάλου, μέρα γιορτῆς τοῦ σεβαστοῦ μας Ποιμενάρχου.

18 Ἰανουαρίου 1999, μέρα ἀγγελίας τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ, Ἀμαθοῦντος καί Κουρίου, τοῦ Μητροπολίτη μας κ.κ. Ἁθανασίου.

Οἱ θύμιες γυρίζουν 4 χρόνια πίσω. 14 Φεβρουαρίου 1999 παλλαϊκὴ καὶ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ἐπεφύλαξε ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς τῆς Λεμεσοῦ καὶ ὄχι μόνο, στὸν νέο Μητροπολίτη. Μὲ ἐκδηλώσεις εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ καὶ μὲ πρωτοφανή συγκίνηση ὑποδεχθήκαμε τὸν Μητροπολίτη μας κ. Ἁθανάσιο. Τὰ «Ἄξιος, ἄξιος, ἄξιος» δονοῦσαν τὴν ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤκούσαν χαρμόσυνα. Ἡ ἐνθρόνισή του ἔγινε μὲ βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια.

4 χρόνια προσφορᾶς καὶ ἀγάπης τοῦ Ποιμενάρχου μας στὸν λαὸ τῆς Λεμεσοῦ.

Μὲ τὸ πολυδιάστατο ποιμαντικὸ καὶ κοινωνικὸ του ἔργο ἔχει δεῖξει τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργὴ τῆς ἐκκλησίας σὲ κάθε ἄνθρωπο, χωρὶς διακρίσεις. Στὰ νειάτα, στὴν οἰκογένεια, στὴν τρίτη ἡλικία. «Δεῖ τὸν ἐπίσκοπο ἀνεπίληπτον εἶναι, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν...» λέγει ὁ Ἅπ. Παῦλος. Ἡ πόλη μας ἔχει ἐδῶ καὶ 4 χρόνια τὴν εὐλογία νὰ ἔχει στὸ πηδάλιο τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος διαθέτει ὅλα αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά. Ἐφερε τὴν ἀνοιξὴ στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τῆς πόλης μας. Οἱ φιλόχρηστες δραστηριότητες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας πολλαπλασιάσθηκαν τὰ τελευταῖα 4 χρόνια ὅπως καὶ ἡ λειτουργία κοινωφελῶν ἰδρυμάτων ἀνάβει τὴ φλόγα τῆς προσφορᾶς. Ὁ φτωχὸς καὶ ὁ κουρασμένος, ὁ ἀδύνατος ἄνθρωπος τοῦ Εὐαγγελίου βρῖσκει τὴν πατέρα του.

Τὰ μαθητικὰ νειάτα στὴν κατασκίνωση τοῦ Σαῖττᾶ πού ἀνακαίνισε τώρα ὁ Μητροπολίτης μας, θὰ περνοῦν τὰ καλοκαίρια τους ξέγνοιαστα καὶ δημιουργικά. Πραγματικὴ φωλιά θὰ γίνῃ. «Κατασκίνωση, φωλιά, γιὰ τοῦ Θεοῦ τὴ φαμελιά». Ὁλόχρονα λειτουργεῖ δίπλα στὴ Μητρόπολη τὸ κέντρο Νεότητος, τὸ Ἀρχονταρίκι. Σ' αὐτὸ ἀπασχολοῦνται οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιά μὲ διάφορα παιχνίδια καὶ συμμετέχουν στὰ ἐργαστήρια πού λειτουργοῦν δωρεάν. Η.Υ, ξένων γλωσσῶν, Ἀγιογραφίας, Βυζαντινῆς Μουσικῆς, Ἀγγειοπλαστικῆς, χοροῦ κ.λ.π.

Ἀναπαλαιώθηκε τὸ μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸν Μέσα Ποταμὸ. Προγραμματίζεται γηροκομεῖο γιὰ τοὺς Ἱερεῖς. Ἔχουν ἐκδοθεῖ βιβλία γιὰ τὸ βάπτισμα, τὸν γάμο, γιὰ τοὺς Ἁγίους τῆς Λεμεσοῦ καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς πόλης μας. Αὐτὰ καὶ πλῆθος ἄλλα πού λειτουργοῦν ἀφανῶς χωρὶς νὰ διαφημίζονται κι' ὅμως εἶναι γνωστά, ἀποτελοῦν μιὰ σύγχρονη «Βασιλεία» στὴν πόλη μας.

Μὲ τὶς δεκαπενθήμερες ὁμιλίες τῆς Τετάρτης, τὶς καθημερινές Θεῖες Λειτουργίες καὶ τὴν Ἀγρυπνία τῆς Παρασκευῆς προσφέρει τὸν Πατερικὸ λόγο καὶ συνδέει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν Ἐκκλησία.

Ἔσκυψε καὶ σκύβει μὲ ἀγάπη πάνω ἀπὸ τὰ παιδιά. Οἱ κατηχητικὲς συνάξεις τῶν ἐνοριῶν μας σφύζουν ἀπὸ ζωὴ. Τὰ καλοκαίρια ἀπολαμβάνουν τὴν ὁμορφὴ ζωὴ τῆς κατασκίνωσης ἢ τὶς ὡραίες ἐκδρομὲς στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴν Πάτμο καὶ στὰ Ἑλληνικὰ νησιά. Ἡ φροντίδα του γιὰ τοὺς νέους εἶναι ἀξιοσημείωτη. Ἡ Ἱερά Μητρόπολη ἔχει κατορθώσει νὰ προσεγγίσει, ὀργανώσει καὶ προστατεύσει

στὸν Μέσα Ποταμὸ. Προγραμματίζεται γηροκομεῖο γιὰ τοὺς Ἱερεῖς. Ἔχουν ἐκδοθεῖ βιβλία γιὰ τὸ βάπτισμα, τὸν γάμο, γιὰ τοὺς Ἁγίους τῆς Λεμεσοῦ καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς πόλης μας. Αὐτὰ καὶ πλῆθος ἄλλα πού λειτουργοῦν ἀφανῶς χωρὶς νὰ διαφημίζονται κι' ὅμως εἶναι γνωστά, ἀποτελοῦν μιὰ σύγχρονη «Βασιλεία» στὴν πόλη μας.

Μὲ τὶς δεκαπενθήμερες ὁμιλίες τῆς Τετάρτης, τὶς καθημερινές Θεῖες Λειτουργίες καὶ τὴν Ἀγρυπνία τῆς Παρασκευῆς προσφέρει τὸν Πατερικὸ λόγο καὶ συνδέει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν Ἐκκλησία.

Ἔσκυψε καὶ σκύβει μὲ ἀγάπη πάνω ἀπὸ τὰ παιδιά. Οἱ κατηχητικὲς συνάξεις τῶν ἐνοριῶν μας σφύζουν ἀπὸ ζωὴ. Τὰ καλοκαίρια ἀπολαμβάνουν τὴν ὁμορφὴ ζωὴ τῆς κατασκίνωσης ἢ τὶς ὡραίες ἐκδρομὲς στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴν Πάτμο καὶ στὰ Ἑλληνικὰ νησιά. Ἡ φροντίδα του γιὰ τοὺς νέους εἶναι ἀξιοσημείωτη. Ἡ Ἱερά Μητρόπολη ἔχει κατορθώσει νὰ προσεγγίσει, ὀργανώσει καὶ προστατεύσει

4 χρόνια Ἀρχιερωσύνης

τούς νέους μέσα από διάφορες δραστηριότητες. Ἡ κοινότητα νέων εἶναι πραγματικότητα. Κι' εἶναι φωνή καί κάλεσμα στά νειάτα: Ὑπάρχει κι' ἄλλη ζωή. Ζωή μέ ἰδανικά, ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἐλάτε νά μάθετε πῶς παλεύουν οἱ χριστιανοί. Κι' ἔρχονται τά νειάτα, γιατί ἐμπιστεύονται αὐτόν πού τούς μιλά γνήσια.

Συνέδρια, δεκαπενθήμερες ὁμιλίες, ἐκδρομές τονώνουν τούς νέους, γιατί ὁ Ἱεράρχης μας ξέρεי ὅτι ὁ σημερινός νέος περισσότερο ἀπό ἁμαρτήματα ἔχει προβλήματα. Προβλήματα ὑπαρξιακά, οἰκογενειακά, κοινωνικά. Μέ τόν λόγο του προσπαθεἶ νά βοηθήσει. Θέλει τόν Χριστιανισμό τῆς ἀγάπης πού δυναμώνει καί παρηγορεἶ. Οὐσιαστική εἶναι καί ἡ συμπαράστασή του σέ νέους πού παλεύουν νά ἀπεξαρτηθοῦν ἀπό τά ναρκωτικά γνωστή εἶναι ἡ λειτουργία τῆς Ἁγίας Σκέπης, πού ὁ ἴδιος δημιούργησε. Τώρα προγραμματίζεται στή Μητρόπολή μας ἡ δημιουργία μονάδας ἀπεξάρτησης καί γιά τίς γυναῖκες. Ὅλοι ἔχουν θέση στή ζεστή ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας μας.

4 χρόνια Ἀρχιερωσύνης- 4 χρόνια προσφορᾶς καί ἀγάπης.

Ἡ πνευματική οἰκογένεια τῶν πιστῶν, ἡ ἐνορία, τονώθηκε. Οἱ κυρίες μιμούμενες τόν Δεσπότη Χριστό, ἀλλά καί τόν Πολιοῦχο μας, Ἅγιο Ἰωάννη τόν Ἐλεήμονα, πού τόσο σοφά ὁ Μητροπολίτης μας τόν καθιέρωσε, ἀναζητοῦν καί βρίσκουν τίς πονεμένες καρδιές τῶν συνανθρώπων μας. Βάλσαμο ἢ προσφορά τους. Ἰδιαίτερα, ἐμεῖς οἱ Πρεσβυτέρες, νιώθουμε τόν Ποιμενάρχη μας δίπλα μας, συμπαραστάτη μας στί δύσκολο ἔργο πού ἐπιτελοῦμε πλάι σιούς Ἱερεῖς συζύγους μας.

Ἡ ὠραιότερη ἀνθρώπινη φωλιά εἶναι ὁ πανάρχαιος καί ἱερός θεσμός τῆς οἰκογένειας. Ξεκίνημα καί ρίζα τῆς εἶναι ὁ θεσμός τοῦ γάμου. Καί τά δύο στίς μέρες μας περνοῦν βαθειά κρίση. Τό ἀντιλαμβάνεται κι' αὐτό ὁ Μητροπολίτης μας. Γι' αὐτό ὀργάνωσε τά σεμινάρια: "Γάμος-συζυγία. Σπουδή στί μεγάλο μυστήριο τῆς ἀγάπης". Κάθε Παρασκευή γιά ἓνα ἐξάμηνο περίπου, ἐκλεκτοί ὁμιλητές ἀνέπτυσαν τά θέματά τους στόν κατάμεστο ἀπό ἀνθρώπους κάθε ἡλικίας, Μητροπολιτικό ναό. Ἐτοιμάζεται καί τό κέντρο στήριξης τοῦ γάμου καί τῆς Οἰκογένειας.

Ὁ Ποιμενάρχης μας συλλαμβάνει τά μηνύματα τῆς ἐποχῆς καί ἔχει τί δυνατότητα νά προσφέρει αὐτό πού ἀναζητεἶ σήμερα ἡ κοινωνία ἀπό τήν Ἐκκλησία. Γι' αὐτό βελτιώνει τόν Ραδιοφωνικό σταθμό «Ἀπόστολος Ἀνδρέας». Ἀποτελεἶ μιά ὄαση στά F.M. ὁ σταθμός τῆς Μητρόπολής μας, μέ λόγο Ἀλήθειας καί Ζωῆς.

Ἀπό πρωῆς μέχρι νυκτός βρίσκεται ὁ Ποιμενάρχης μας ἐπί ποδός. Ἱερουργεἶ, ἐξομολογεἶ, οἰκοδομεἶ. Δέν στέκει πάνω ἀπό τούς ἀνθρώπους· στέκει πλάι τους. Ἀφουγκράζεται τόν ἀνθρώπινο πόνο καί σκύβει μέ ἀγάπη πάνω ἀπό τόν ἄνθρωπο πού ὑποφέρει, ἐνδιαφερόμενος ὄχι μόνο γιά τίς πληγές καί τίς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς ἀλλά καί τοῦ σώματος.

Ἀγκαλιάζει, παρηγορεἶ, ὁδηγεἶ τόν ἄνθρωπο στή χαρά καί στή λύτρωση.

Γιά τό τεράστιο ἔργο σας, Πανιερώτατε, ὄλες οἱ Πρεσβυτέρες καί ὄχι μόνο, μέ εὐλαβικά φελλίσματα ἀγάπης καί εὐγνωμοσύνης γιά τήν ἀγάπη καί τό ἀπέραντο πατρικό σας ἐνδιαφέρον, νιώθουμε τήν ἀνάγκη νά ἀναφωνήσουμε σήμερα στή γιορτή σας. Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα!

Μέ σεβασμό, οἱ Πρεσβυτέρες τῆς Μητροπόλεώς σας

Σκοπός καί ἀξία τοῦ μαθήματος τῶν Ἐρησκειτικῶν

Στέλιου Θεοφάνους - Θεολόγου

Ἡ Ἐρησκειτική γνώση εἶναι ὑπαρξιακή ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς δίψας, πού ἔχει ὁ ἀνθρώπος νά γνωρίσει τά τοῦ Θεοῦ καί τά περί τόν Θεό.

Τό μάθημα τῶν Ἐρησκειτικῶν βοηθεῖ τόν μαθητή στίς προσπάθειες πού καταβάλλει γιά σωστή Ἐρησκειτική γνώση, ἀλλά καί βιωματική ἐμπειρία.

Κάθε μάθημα ἔχει ἕνα συγκεκριμένο γενικό σκοπό, πού μέ τή διδασκαλία μετατρέπεται σέ εἰδικότερους σκοπούς, δηλαδή σέ σιόχους.

Ὁ σκοπός τοῦ μαθήματος τῶν Ἐρησκειτικῶν, σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες διδασκαλίας τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ἑλλάδας, εἶναι:

1. Νά ἐνημερωθοῦν οἱ μαθητές γιά τήν ὑφή τοῦ Ἐρησκειτικοῦ φαινομένου.

2. Νά γνωρίσουν ἰδιαίτερα τόν Χριστιανισμό, κατεξοχήν τήν Ὀρθοδοξία καί νά τοποθετηθοῦν ὑπεύθυνα.

3. Νά ἀξιοποιήσουν τήν προσφορά τοῦ μαθήματος γιά τήν καλλιέργεια τοῦ ἤθους καί τῆς προσωπικότητάς τους, νά εὐαισθητοποιηθοῦν ἀπέναντι στόν σύγχρονο κοινωνικό προβληματισμό καί νά βοηθηθοῦν νά πάρουν ἐμπρακτά θέση.

Τριπλός, ἐπομένως, εἶναι ὁ σκοπός τοῦ μαθήματος, γνωσιολογικός, ἠθοπλαστικός καί κοινωνικός.

Μέσα ἀπό τόν σκοπό φαίνεται καθαρά καί ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ μαθήματος τῶν Ἐρησκειτικῶν. Δέν εἶναι ἕνα ξηρό νοσηριακό, ἐγκεφαλικό μάθημα, πού ἀποβλέπει μόνο στή μόρφωση τοῦ νοῦ, ὅπως εἶναι τά μαθήματα τῶν λεγόμενων θετικῶν ἐπιστημῶν. Εἶναι καί γνωσιολογικό, ἀφοῦ μᾶς διδάσκει τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς ἠθικῆς, ἀλλά εἶναι κυρίως ἠθοπλαστικό καί ἀνθρωπιστικό μάθημα, πού καλλιεργεῖ τήν καρδιά καί ἰσχυροποιεῖ τή θέληση πρὸς τό ἀγαθό, ἔτσι ὥστε νά ἀναγεννηταῖ ὁ ὅλος ἀνθρώπος.

Ὁ αὐτονομημένος ἀπό τόν Θεό ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς μας δοκιμάζει καθημερινά τίς ὁδυνηρές συνέπειες τοῦ πολὺμορφου κακοῦ σέ ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς ζωῆς. Καί ὁ μαθητής-ἀνθρώπος ἔχει ἀνάγκη σωτηρίας "ἐν Χριστῷ", πού νοεῖται ὡς ἀπαλλαγῆ ἀπό τίς συνέπειες τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί ὡς συμφιλίωση, ὡς λυτρωτική ἀνασύνδεσή του μέ τόν Θεό, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγάπης.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀνάγκη τῆς λυτρωτικῆς ἀνασύνδεσης τοῦ μαθητή-ἀνθρώπου μέ τόν Σωτήρα Χριστό ὑπενθυμίζει ὁ θεολόγος ἐκπαιδευτικός μέ τό μάθημα τῶν Ἐρησκειτικῶν καί καλεῖ τόν κάθε μαθητή ἐλεύθερα καί ἀβίαστα νά τήν πραγματοποιήσει στή πλαίσια τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

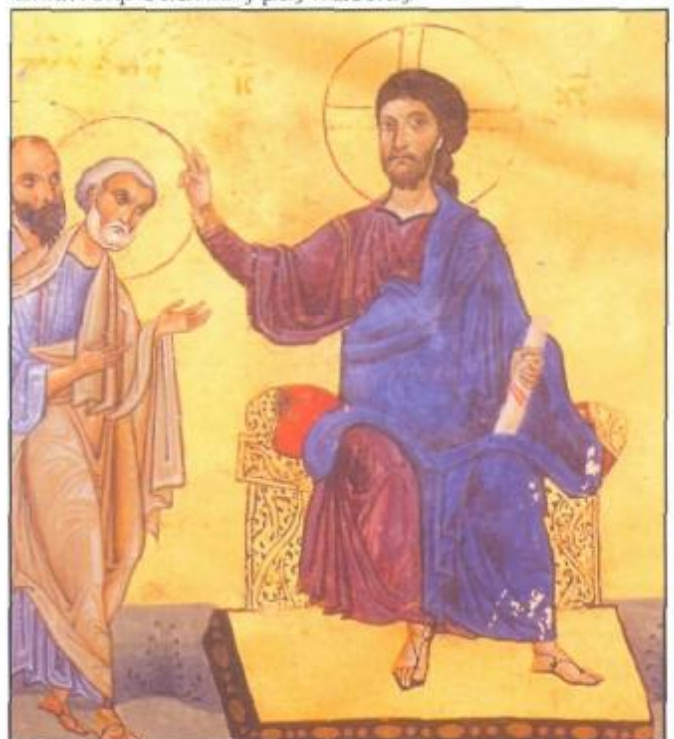
Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι τό μάθημα τῶν Ἐρησκειτικῶν διδάσκει αὐτά πού πιστεύει καί ζεῖ ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Χωρίς τόν ἐκκλησιολογικό χαρακτήρα

του, κρύβει πολλούς κινδύνους καί μπορεῖ νά ὁδηγήσει σέ κάποια μορφή αἵρεσης.

Ὁ ἀνθρώπος κατά τό μεγάλο Ἑλληνα φιλόσοφο Ἀριστοτέλη εἶναι "ζῶον κοινωνικόν". Θέλει νά βλέπει παραδείγματα καί νά τά μιμεῖται. Τό μάθημα τῶν Ἐρησκειτικῶν ὑποδεικνύει στούς μαθητές, ὅτι δέν πρέπει νά ἀναζητήσουν τά πρότυπά τους πούθενά ἄλλου, οὔτε στούς ἠθοποιούς, οὔτε στούς τραγουδιστές, οὔτε στούς ἀθλητές. Αὐτοί, ὡς ἀνθρώποι, ἔχουν τίς ἀδυναμίες τους. Τούς προβάλλει ὡς τέλειο πρότυπο ζωῆς τό πρόσωπο τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ.

Ὁ Διδάκτορας τῆς θεολογίας καί Σχολικός Σύμβουλος Μέσης Ἐκπαίδευσης τῆς Ἑλλάδας Δημήτριος Δρίτσας στό βιβλίο του "Πρακτικός λόγος γιά τή διδασκαλία τῶν Ἐρησκειτικῶν στό Γυμνάσιο καί τό Λύκειο" γράφει: "Τό μάθημα τῶν Ἐρησκειτικῶν διερμηνεύει καί μεταγγίζει στό νοῦ καί στίς ψυχές τῶν μαθητῶν τήν ὑπέρβαση τοῦ κοσμικοῦ στοιχείου καί τήν ἀρμονική ἔνταξή του στό κῶρο τοῦ πνευματικοῦ καί αἰώνιου. Ἱστορία καί αἰωνιότητα ἀλληλοπερικωροῦνται στή πλαίσια τῆς Θεῆς Οἰκονομίας καί βιώνονται ὡς πλήρωμα ζωῆς μέσα στήν Ἐκκλησία".

Ἀπό τά πρὸ πάνω βγαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ μαθήματος τῶν Ἐρησκειτικῶν εἶναι πολὺ μεγάλη καί ἐπομένως κανένας δέν πρέπει νά τήν ὑποτιμᾷ. Ἀντίθετα πρέπει ὅλοι, καί μάλιστα ἡ Πολιτεία, νά τήν ἀξιοποιήσουμε γιά τή σωτηρία τῶν μαθητῶν καί γιά τήν ποιοτική βελτίωση τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς μας παιδείας.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΑΜΑΝΟΥ

Ζαχαρία Ραπτόπουλου - Θεολόγου

Στ' ανατολικά της Λεμεσοῦ, εἴκοσι δύο χιλιόμετρα, πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ κύριου δρόμου Λεμεσοῦ - Λευκωσίας, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ χωριὸ Πεντάκωμο βρίσκεται τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀλαμάνου (γυναικεῖο).

Τὸ μοναστήρι ἰδρύθηκε κάτω ἀπὸ τὰ σπύλαια τῆς λοφοσειρᾶς πού βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴ σημερινή Μονή. Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἔζησε ἀσκητικὴ ζωὴ ὁ ὄσιος Γεώργιος ὁ Ἀλαμάνος, ἓνας ἐκ τῶν τριακοσίων ἀλαμάνων ἀσκητῶν πού κατέφυγαν

στὴν Κύπρο ἀπὸ τὴ γειτονικὴ Παλαιστίνη, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ σφαγὴ τῶν Περσῶν, καί ν' ἀναζητήσουν ἀσφαλέστερο τόπον ἀσκήσεως. Ὁ ὄσιος Γεώργιος ὁ Ἀλαμάνος εἶχε γίνει ἀποδεκτὸς ἀπὸ τοὺς κατοίκους σάν ἄνθρωπος ὑψίστης ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος, γι' αὐτὸ μετὰ τὴν κοίμησή του, οἱ Χριστιανοὶ ἔκτισαν πρὸς τιμὴ του μικρὴ ἐκκλησία.

Αὐτὴ διατηρήθηκε μέχρι τὰ χρόνια τῆς Φραγκοκρατίας ὅποτε καταστράφηκε καὶ διαλύθηκε. Παρέμεινε δὲ στὴν ἀφάνεια μέχρι τὸ 1888, ὅταν ὁ ἱερομόναχος Παῖσιος ἀπὸ τὸ Ἄρσος Λεμεσοῦ καὶ παιδαγωγὸς σιὸ χωριὸ Μοναγρούλι, κουρασμένος ἀπὸ τὸ διδασκαλικὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ταλαιπωρία του στὰ χωριά ἀναζήτησε τόπο γιὰ ἀνάπαυση.

Ἔτσι ἡ ὑπηρεσία του στοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσει τὸν τόπο τῆς ἀσκήσεως τοῦ ὁσίου Γεωργίου τοῦ Ἀλαμάνου καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσει ἐκεῖ δικὸ του Μοναστήρι. Ἔτσι σὲ συνεννόηση μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Πεντακώμου, καὶ τὴ βοήθεια παραγόντων ἀπὸ τὸ Μοναγρούλι τοῦ παραχωρήθηκε ἡ περιοχὴ γιὰ τὴν ἰδρυση Μονῆς. Τὸ μεγάλο πρόβλημα πού ἀντιμετώπιζε ἦταν ἡ ἔλλειψη νεροῦ. Προσευχόμενος καὶ σκάβοντας ὁδηγήθηκε στὴν ἀνεύρεση νεροῦ, καὶ διαμόρφωσε ἓνα πηγάδι πού σώζεται μέχρι σήμερα. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν πρὸ κάτω ἐπιγραφὴ πάνω σὲ πέτρα πού λέγει:

1888 + ΙΣ ΝΙΚΑ
ΕΥΡΕΘΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΕΜΟΥ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
(ΑΠΟ ΧΩΡΙΟΝ) ΑΡΣΟΣ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ ΑΥΤΩΝ
ΑΓΗΣΜΑ

ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΓΡΑΦΗ ΙΟΥΛΙΟΥ 20

Μὲ τὴν ἀνεύρεση τοῦ ἁγιάσματος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται καὶ νὰ ἐνισχύει τὸν γέροντα Παῖσιο.

Τὸ 1893 ὁ Μητροπολίτης Κιτίου Κύριλλος θέτει τὸ μοναστήρι κάτω ἀπὸ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Μητρόπολης, πράγμα πού προκάλεσε τὴν ἀντίδραση τοῦ ἱερομονάχου Παῖσιου, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ μετὰ κατέληξε στοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἀπὸ τότε πέρασαν δεκάδες μοναχοὶ ἀπὸ τὴ Μονὴ μέχρι τὸ 1907, ἀλλὰ ἔφευγαν πάλι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ μοναχὸς Ἀντώνιος, ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Πάφου Λεόντιος καὶ ἀργότερα Ἀρχιεπίσκοπος. Οἱ Πατέρες Χαρίτων, Στέφανος καὶ Βαρνάβας πού ἦταν ἀδελφοὶ καὶ πού ἀργότερα μετοίκησαν στὴν ἱερά Μονὴ Ἀποστόλου Βαρνάβα παρά τὴ Σαλαμίνα.

Τὸ 1949 στίς 4 Μαΐου, ὁ τότε Μητροπολίτης Κιτίου Μακάριος, ὁ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Γ', ἐγκατέστησε στὴ Μονὴ γυναικεῖα ἀδελφότητα, ἀφοῦ μετέφερε ἀδελφές ἀπὸ τὴ γυναικεῖα Μονὴ Ἁγ. Ἀντωνίου τῆς Δερύνειας, μέ ἡγουμένη τὴν Ὀσιοτάτη Μοναχὴ Συγκλητικὴ. Ἐκτοτε τὸ μοναστήρι γνώρισε μεγάλη ἀκμή. Ἡ μακροχρόνια διάλυση τῆς παλαιᾶς Μονῆς τοῦ Ὀσίου Γεωργίου τοῦ Ἀλαμάνου ὁδήγησε στὴν ἐπικράτηση τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στίς 23 Ἀπριλίου.

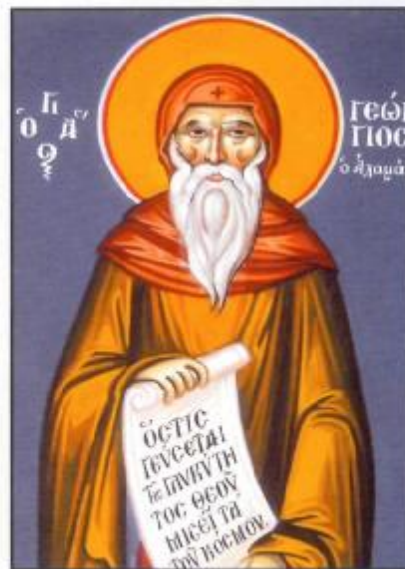
Ἔτσι συνεορτάζονται μέχρι σήμερα.

Ἡ μονὴ ὅπως εἶναι σήμερα εἶναι κτισμένη κατὰ τὸ Βυζαντινὸ πρότυπο. Στὴ μέση τῆς αὐλῆς εἶναι τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς. Εἶναι μονόκλιτη βασιλικὴ καμαροσκέπαστη. Ἐσωτερικὰ καλύπτεται μὲ σύγχρονες βυζαντινὲς ἀγιογραφίες. Γύρω ἀπὸ τὸ καθολικὸ εἶναι σὲ σχῆμα τετραγώνου τὰ κελιά τῶν μοναζουσῶν, τὸ συνοδικὸ καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκαῖοι χώροι τῆς Μονῆς.

Ἐξω ἀπὸ τὴ Μονὴ ὑπάρχουν δύο ναοί. Ἐνας μικρὸς βυζαντινὸς ναὸς στοῦ κοιμητήριου καὶ ἓνας μεγαλύτερος τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Σήμερα ἡ Ἱερά Μονὴ Καλογραιῶν Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Ἀλαμάνου, ἀνήκει στὴν Ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ καὶ ἡγουμένη εἶναι ἡ Ὀσιοτάτη Εὐγενία μοναχὴ, ἐκ τῶν πρώτων ἀδελφῶν τῆς μονῆς.

Ἀποτελεῖ δὲ ἡ μονὴ πνευματικὴ ὄαση γιὰ πολλοὺς κατοίκους τῆς Λεμεσοῦ οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπισκέπτονται γιὰ πνευματικὸ ἀνεφοδιασμό. Ἔτσι ἐκπληροῦται τὸ ψαλμικὸ "Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένη".

Ο ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Γεωργίου Λαμπριανίδη, Θεολόγου

Ὁ Μέγας Φώτιος, «τό ὄργανον τῆς θείας χάριτος», ἢ «κιθάρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ὁ «στῦλος τῆς πίστεως» καί ὁ «πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας» γεννήθηκε στήν Κωνσταντινούπολη τό ἔτος 810 μ.Χ., ἀπό γονεῖς μέ ἀριστοκρατική καταγωγή. Ὁ πατέρας του, Σέργιος, ἦταν ἀδελφός τοῦ πατριάρχη Ταρασίου (780-806 μ.Χ.), ἡ δέ μητέρα του, Εἰρήνη, ἦταν ἀδελφή τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς τῆς αὐτοκράτειρας Θεοδώρας. Καί οἱ δύο γονεῖς του ὑπῆρξαν ἐνάρετοι, εὐπόλητοι, ἀγωνιστές καί ὑπέρμαχοι τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μαρτυρήσαντες κατά τήν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας.

Ἡ ἀριστοκρατική καταγωγή τοῦ ἱεροῦ Φωτίου συνέβαλε σέ μεγάλο βαθμό στήν ὄλη ἀνατροφή καί μόρφωσή του. Πολύ νωρίς κατέλαβε διάφορα κρατικά ἀξιώματα καί ἔτυχε μεγάλων τιμῶν. Γιά ἀρκετά χρόνια κατύθυνε τή διπλωματική ὑπηρεσία τοῦ Βυζαντίου, ἀλλά καί τήν ἐκπαιδευτική του πολιτική. Ὡς Διευθυντής τῆς Μεγάλης Σχολῆς τῆς Μαγναύρας συνέβαλε τά μέγιστα στήν ἐξύψωση καί στήν ἀναγέννηση τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων.

Ὁ ἱερός Φώτιος ἦταν προικισμένος μέ πολλά καί πλούσια χαρίσματα, ἀλλά καί μέ σπάνια μόρφωση, πού ἀπέκτησε ὕστερα ἀπό ἐπίπονη καί ἐντατική προσωπική μελέτη. Δάσκαλοι του δέν ἀναφέρονται, ἀλλά οὔτε καί ὁ ἴδιος ἔκαμε λόγο γι' αὐτούς, μᾶλλον πρέπει νά ὑποθέσουμε ὅτι ἦταν αὐτοδίδακτος. Ὑπῆρξε βαθύς γνώστης τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων κλασσικῶν φιλοσόφων καί συγγραφέων, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας Μεγάλου Βασιλείου, Γρηγορίου Θεολόγου, Ἰωάννου Χρυσοστόμου κ.ἄ. Ἦταν ἄριστος φιλόλογος, θεολόγος, ρήτορας καί τεχνίτης τοῦ λόγου, πράγμα πού ἀνεγνώριζαν καί οἱ κατά καιρούς ἀντίπαλοί του.

Ἡ συγγραφική δράση τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Πατρός ἦταν πλουσιωτάτη. Σιά ἔργα του συναντᾷ ὁ μελετητής συσσωρευμένη τήν πνευματική του ἐνέργεια, τή θεολογική του δύναμη, τή σύνθεση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς ἐλληνικῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητας. Στό περιπούδασιό ἔργο του «Μυριόβιβλος ἢ Βιβλιοθήκη» βρίσκει κανεῖς τόν ἀτίμητο ἀδάμαντα τῆς φιλολογικῆς δόξας τοῦ Ἁγίου. Σ' αὐτό ἐξετάζονται 280 ἔργα καί συγγράμματα ἀπό τήν ἀρχαία καί ἐκκλησιαστική Γραμματεία, πλεῖστα ἀπό τά ὁποῖα δέ σώζονται σήμερα, εἶναι ὁμως γνωστά ἀπό τίς ἀναλύσεις τοῦ ἱεροῦ Φωτίου.

Τό «Λεξικόν ἢ Λέξεων Συναγωγῆ» συνέταξε ὁ ἅγιος Πατήρ πρὸς χάριν τῶν πολλῶν μαθητῶν του, ἐρμηνεύοντας τίς πιό δύσκολες, δυσνόητες καί δύσχρηστες λέξεις τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσας, βοηθώντας ἔτσι τοὺς μαθητές του νά κατανοοῦν καλύτερα τά κείμενα καί ἐρμηνεύουν σωστά τήν Ἁγία Γραφή.

Ὁ «Νομοκάνων», σέ 14 τίτλους ἢ κεφάλαια, εἶναι μεγίστης σημασίας, τόσο γιά τό ἐκκλησιαστικό, ὅσο καί γιά τό βυζαντινό δίκαιο. Διαδόθηκε πολύ ἐνωρίς σ' ὀλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, κατά δέ τό δέκατο αἰῶνα μεταφράστηκε καί στή σλαβική γλώσσα.

Ἡ «Ἐπαναγωγή τῶν Νόμων» εἶναι ἀνακάθαρση παλαιότερων νόμων καί καθορίζεται ἐπακριβῶς καί συστηματικά ἡ ἐξουσία τοῦ αὐτοκράτορα καί τοῦ πατριάρχη.

Οἱ «Ἐπιστολές» ἀναφέρονται σέ ποικίλης φύσεως θέματα, ὅπως θεολογικά, δογματικά, ἐρμηνευτικά, ἱστορικά, φιλολογικά καθώς καί σέ θέματα διοικητικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς τάξης. Στίς «Ἐπιστολές» τοῦ ἁγίου Πατρός θαυμάζουμε ὄχι μόνο τόν σοφὸ δάσκαλο, τόν φιλόσοφο, τόν μαθηματικό, τόν γιατρό, τόν ρήτορα, ἀλλά καί τό ἱερότατο τέμενος τῆς Θεολογίας καί τό στόμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τά «Ἀμφιλόχεια ἢ Λόγων Ἱερῶν Συλλογή», συνέταξε ὁ Μέγας Φώτιος κατά παράκληση τοῦ μητροπολίτη Κυζίκου Ἀμφιλοχίου καί περιλαμβάνει ἀπαντήσεις σέ πλῆθος ἐρωτημάτων καί ἀποριῶν ἀπό τήν Ἁγία Γραφή. Εἶναι τό μεγαλύτερο σέ ἔκταση σύγγραμμά του καί τό σημαντικότερο ἀπό θεολογικῆς ἀπόψεως, μέ πάνω ἀπό 321 ζητήματα, πού ἀπονται τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῶν ἰδιοπίτων τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς θείας Πρόνοιας κ.ἄ.

Τό «Περὶ τῆς Ἁγίου Πνεύματος Μυσταγωγίας» σύγγραμμα τοῦ ἱεροῦ Φωτίου εἶναι στήν οὐσία ἓνα ἰσχυρὸ ὄπλο ἐναντίον τῆς προσθήκης τοῦ Filioque (=καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ) στό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Εἶναι δογματικῆς φύσεως ἔργο, ἐξετάζοντας τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόσο μέσα ἀπὸ τήν Ἁγία Γραφή, ὅσο καί μέσα ἀπὸ τά ἔργα τῶν προγενεστέρων ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων. Τό ἔργο αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ Πατρός ἐξακολουθεῖ καί σήμερα νά ἀποτελεῖ τή βάση τῆς πολεμικῆς τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας κατά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς.

Οἱ «Ὁμιλίες καί Λόγοι» εἶναι ἑορταστικοῦ περιεχομένου καί ἀναφέρονται σέ διάφορες ἑορτές, ὅπως τή Γέννηση τοῦ Σωτῆρος, τά Φῶτα, τήν Ἀνάληψη, τή Μεγάλη Παρασκευή κ.ἄ. Σ' αὐτές γίνεται λόγος ἐπίσης γιά τήν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων, τῆς εἰκονομαχίας, τήν ἐσωτερική διαίρεση τῆς Ἐκκλησίας κ.ἄ.

Ὁ ἱερός Φώτιος διακρίθηκε ἀκόμη καί ὡς Ὑμνογράφος. Συνέγραψε ᾠδές, στιχηρά καί κανόνες, πού ἀναφέρονται σέ διάφορους ἁγίους, στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, στήν Ἁγία καί Ὁμοούσιον Τριάδα κ.ἄ. Στόν ἱερό Φώτιο ἀποδίδεται καί τό γνωστὸ Τροπάριο τῆς Κασσιανῆς, ὅπως φαίνεται στό Τυπικό τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ Μέγας Φώτιος δὲν κατέχει μόνο τὰ σκῆπτρα τοῦ σοφοῦ συγγραφέα καὶ τοῦ πολυγραφοτάτου Πατρός τοῦ Θ' αἰῶνα στό Βυζάντιο, ἀλλά καί ἐκεῖνα τοῦ ὑπέροχου ἀγωνιστῆ, τοῦ ἀκαταμάχτου ὑπερασπιστῆ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἀξιου συνεχιστῆ τῶν πατρικῶν παραδόσεων. Μὲ τόλμη καὶ θάρρος ἀντιστάθηκε στίς αἱρέσεις, πού ἐπανεμφανίστηκαν στό Βυζάντιο, κυρίως τῶν Παυλικιανῶν καὶ Μανικαίων. Ἐναντίον τους μάλιστα ἔγραψε καὶ τό γνωστό σύγγραμμά του «Περὶ τῆς Μανικαίων ἀναβλαστήσεως». Καταπολέμησε τὴ λανθασμένη διδασκαλία τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα, τοῦ Filioque, τῶν μυστηρίων κ.ἄ., ὑπογραμμίζοντας ὅτι «ἡ καινοτομία αὕτη κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἴσταιται, πρὸς τὰς ἁγίας Συνόδους καὶ τοὺς μακαρίους Πατέρας παρατάσσεται». Τίς κακοδοξίες αὐτὲς κατήγγειλεν καὶ στήν ἐγκύκλιό του πρὸς τοὺς Ἐπίσκοπους τῆς Ἀνατολῆς, καλώντάς τους συγχρόνως σὲ Σύνοδο, πού θά ἔμελλε νά συνέλθει στήν Κωνσταντινούπολη (879 μ.Χ.).

Ὁ ἱερός Φώτιος ὑπῆρξε θῦμα συκοφαντιῶν καὶ ἀνυπόστατων κατηγοριῶν, τόσο ἀπὸ τοὺς Δυτικούς, ὅσο καὶ ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ ἀντιπάλους του στό Βυζάντιο. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸν χαρακτήρισαν «σκανδαλοποιὸ καὶ κακοποιὸ στοιχειὸ τῆς πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ὑπεύθυνος τοῦ Σχίσματος». Εἶναι σὺνηθες ὁμως φαινόμενο αὐτό καὶ ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα μὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Ὑπενθυμίζουμε τίς κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου κ.ἄ. Ἄλλωστε εἶναι γνωστὴ καὶ ἡ ὑπόδειξη τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεο: «Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τιμ. 3.12). Ἀλλὰ καὶ στήν περίπτωση τοῦ σχίσματος, μεταξύ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερός Φώτιος οὐδέποτε διανοήθηκε ἢ ἐπεδίωξε ὁ ἴδιος τό σχίσμα. Ἀντίθετα, ἐργάστηκε γιὰ τὴν ἐνότητα καὶ συμφιλίωση καὶ τίς καλὲς σχέσεις μὲ τὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία. Δυστυχῶς ἡ πολιτικὴ αὐτὴ τοῦ ἱεροῦ Πατρός δὲ βρῆκε καμιά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν ὑπερφίαλο καὶ φιλόδοξο τότε Πάπα Νικόλαο Α'. Ὁ ἱερός Φώτιος ἀγωνίστηκε μὲ ὅλες του τίς δυνάμεις νά περιφρουρήσει τίς ἀλήθειες τῆς Πίστεώς μας καὶ νά διατηρήσει ἀκέραιο καὶ ἀλώβητο τὸν πνευματικὸ

θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Μέγας Φώτιος ἐργάστηκε ὄχι μόνο γιὰ τὴν ὑπεράσπιση καὶ στήριξη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ἐνδιαφέρθηκε καὶ γιὰ τὴν ἐξάπλωσή της. Ἔστειλε Ἱεραποστόλους στὴ Βουλγαρία, στοὺς Ρώσους, στοὺς Χαζάρους, στοὺς Μοραβούς κ.ἄ., γιὰ νά διδάξουν τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ νά κατηχήσουν τοὺς λαοὺς αὐτοὺς. Ἐνδιαφέρθηκε ἀκόμη γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν Ἀρμενίων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὡς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (858-867) πρώτη πατριαρχία καὶ (877-886) μ.Χ. δεύτερη πατριαρχία, ὁ ἱερός Φώτιος ἀναδείχθηκε ὑπεράξιος τῆς κρίσιμης ἐκείνης περιόδου καὶ ἐξαιρετος οἰακοστρόφος τῆς κλυδωνιζόμενης Ἐκκλησίας. Ἦταν πράγματι τό ἱερό καὶ ἐκλεκτό σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ποιμένας τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ γιὰ εἴκοσι χρόνια.

Ὁ ἱερός Φώτιος, πλήρης ἡμερῶν, ἐξεδήμησε εἰς Κύριον στίς 6 Φεβρουαρίου, ἡμέρα Κυριακὴ τοῦ ἔτους 897 μ.Χ., βρισκόμενος ἐξόριστος στήν Ἱερά Μονὴ Ἀρμονιανῶν. Τό ἱερό του λείψανο μεταφέρθηκε ἀργότερα καὶ ἐναπετέθη στὸν ἱερό ναὸ τοῦ Προδρόμου στήν Κωνσταντινούπολη. Ὁκτώ ἡμέρες μετὰ τὴν κοίμησή του, στίς 13 Φεβρουαρίου, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, διαβάστηκε τό ὄνομά του μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ἁγίους πατριάρχες Γερμανό, Ταράσιο, Νικηφόρο, Μεθόδιο κ.ἄ. Ἀνακηρύχθηκε ἐπίσημα ἅγιος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ ἡ μνήμη του ὀρίστηκε νά τελεῖται στίς 6 Φεβρουαρίου. Στό Παλαιὸ Λειτουργικό, ἐπίσημη Διάταξη τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, στό Συναξάριο χαρακτηρίζεται ὁ Ἅγιος: «Ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχος, ὀρθοδόξων προσπιστὴς, Ἐκκλησίας στῦλος καὶ ἐδραῖωμα, χάριτος ὄργανον, σκεῦος ἐκλογῆς, θεόφθογγος κιθάρη τοῦ Πνεύματος, πυρίπνοος ῥήτορας».

(Σημείωση: Γιὰ περισσότερες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς, τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ συγγραφικοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου αὐτοῦ πατριάρχη, καθὼς καὶ βιβλιογραφία βλέπε Γεωργίου Λαμπριανίδη, «Ὁ Μέγας Φώτιος ὡς ἐρμηνευτὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς». Διδακτορικὴ Διατριβὴ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν).

ΕΚΔΗΜΙΕΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 16.12.2002 σέ ἡλικία 83 ἐτῶν, ὁ οἰκόνομος Γεώργιος Σιριβιανός. Ὁ π. Γεώργιος γεννήθηκε στήν Κυπερούντα στίς 4.6.1919. Φοίτησε στό Δημοτικό Κυπερούντας καί Ἁγίου Γεωργίου Καυκάλλου, καθώς καί στό Γυμνάσιο Σολέας. Ἀσχολήθηκε μέ τή γεωργική ζωή καί ἐργάστηκε

στό μεταλλεῖο τοῦ Ἀμιάντου καί σάν πωλητής στό Συνεργατικό Παντοπωλεῖο Κυπερούντας. Σέ ὅλη του τή ζωή πρόσφερε στά κοινά ὡς ἐπίτροπος στήν Ἐκκλησία, στή Συνεργατική καί στό Συνεργατικό Παντοπωλεῖο. Ὑπηρετοῦσε πιστά καί ἐνεργῶς τό ἀριστερό ψαλτήρι στήν Ἁγία Μαρίνη Κυπερούντας. Ἦταν ἀνθρώπος εὐλαβής, πιστός Χριστιανός, δίκαιος καί ἐνάρετος. Οἱ καρποί τῶν ἔργων του φάνηκαν γρήγορα, ἀφοῦ τρία ἀπό τά πέντε παιδιά του ἀφιερώθηκαν ὀλοκληρωτικά στόν Χριστό. Ὁ υἱός του πατήρ Μιχαήλ Σιριβιανός, ὑπηρετεῖ στό Μοναστήρι

τοῦ Ἁγίου Νικολάου, στό Πάρτο Λάγος στήν Ἐπίσκοπη (Βατοπαϊδινό Μετόχιο) καί οἱ δύο θυγατέρες του, Ἐπιστήμη καί Χριστοσύνη στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στή Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς.

Ὁ ἴδιος, φλεγόμενος ἀπό θεῖον ἔρωτα χειροτονεῖται διάκονος σέ ἡλικία 70 ἐτῶν, στίς 23 Αὐγούστου 1989 στήν Ἱ.Ν. Παναγίας στή Νέα Ρόδα καί Πρεσβύτερος στήν Παλαιοκώρι Χαλκιδικῆς στίς 6 Σεπτεμβρίου 1989 ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἱερισσοῦ κ.κ. Νικόδημο.

Τίς πρῶτες του λειτουργίες τίς τέλεσε στήν Ἱ.Μ. Βατοπαϊδίου καί ἀκολούθως ὑπηρετῆσε γιά μικρό χρονικό διάστημα τή Γυναικεία Μονή τῆς Ἁγίας Τριάδος στή Θήβα. Ἀκολούθως γιά λόγους ὑγείας ἐπέστρεψε στήν Κύμη ὅπου ὑπηρετῆσε μέ ζῆλο τίς Κοινότητες Ἀγριδιῶν καί Χανδριῶν καθώς καί γιά ἓνα ἔτος τήν Ἱ.Μ. Παναγίας τῆς Τρικουκιάτισσας.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ.κ. Ἀθανάσιος ἐκτιμώντας τήν ὅλη προσφορά τοῦ π. Γεωργίου στήν Ἐκκλησία καί στόν τόπο, τοῦ ἀπένευμε τό ὄφικιο τοῦ Οἰκονόμου στίς 6 Αὐγούστου 2001 στήν Κυπερούντα.

Ὁ θάνατός του ἦταν ὀσιακός. Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Ἄνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ σεβαστός καί ἀοίδιμος οἰκόνομος Γεώργιος Κυπριανός. Ὁ πατήρ Γεώργιος γεννήθηκε στίς 29 Ἰουλίου 1923 στό χωριό Πελένδρι τῆς ἐπαρχίας Λεμεσοῦ. Μετά τήν Ἱερατική Σχολή χειροτονήθηκε στίς 6 Δεκεμβρίου 1958 Διάκονος καί

25 Δεκεμβρίου 1959 Πρεσβύτερος. Ὑπηρετοῦσε μέ ἀκούραστο ζῆλο καί ἀφοσίωση τό θυσιαστήριον στόν Ἱ.Ν. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λαμπαδιστοῦ στή γενετήριά του καθώς καί στόν Ἱ.Ν. Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ στό Πελένδρι. Ἐκοιμήθη μετά ἀπό πολύχρονη ἀσθένεια στίς 30 Δεκεμβρίου 2000. Εἶθε ὁ Κύριος νά τόν κατατάξει “ἐν σκηνῶν ζώντων”. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

ΝΕΕΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΕΣ

Ὁ πατήρ Χρυσόστομος (Κωνσταντινῖνος Κωνσταντινῖνου) γεννήθηκε στή Λευκωσία στίς 13.11.1979. Ἀπεφοίτησε ἀπό τήν Α΄ Τεχνική Σχολή τῆς Λευκωσίας. Μετά τή στρατιωτική του θητεία σπούδασε στήν Ἀγγλία, Σκέδιο καί κατασκευή Ἐπιπέλων στό London Guildhall University. Στό τελευταῖο ἔτος τῶν σπουδῶν του ἡ πτυχιακή

του μελέτη ἀφοροῦσε τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἐπιπέλου στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐκάρη Μοναχός στίς 19.12.2002 στήν Ἱ.Μ. Μαχαίρα καί ἀκολούθως Διάκονος στίς 21.12.2002 στήν ἴδια Μονή. Σήμερον ὑπηρετεῖ ὡς Διάκονος τοῦ Μητροπολίτη μας καί προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του στό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ὁ πατήρ Ἐμμανουήλ (Κωνσταντῖνος Κόστα) γεννήθηκε στό χωριό Σουλίου τῆς Ἐπαρχίας Λεμεσοῦ στίς 30.7.1979. Ἀπεφοίτησε ἀπό τὸ Λύκειο Πολεμιδιῶν καί ἀκολούθως φοίτησε στήν Ἀνωτέρα Ἱερατική Σχολή. Ἐργάστηκε στό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας, ἐπί ποσὸν προσέφερε ὑπηρεσίες σέ διάφορους τομείς τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ἐκάρη Μοναχός στίς 24 Δεκεμβρίου 2002 στήν Ἱ.Μ. Μαχαίρα. Διάκονος χειροτονήθηκε τὰ Χριστούγεννα τῆς 2002 στόν Μητροπολιτικό Ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς. Ὑπηρετεῖ ὡς Διάκονος τοῦ Μητροπολίτη μας καί προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του στό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ

Στις 4 Δεκεμβρίου εορτάστηκε στην πόλη μας με πρωτοβουλία του Έπαρχιακού Συμβουλίου Εὐημερίας Λεμεσοῦ, “Ἡ Διεθνὴς Ἡμέρα Ἐθελοντῶν”. Στὴν ἐκδήλωση πού ἔγινε στὸ Πατιτίκειο Δημοτικὸ Θέατρο μὲ πλούσιο πρόγραμμα, παρέστη καὶ μίλησε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὸ ἔργο πού ἐπιτελοῦν οἱ πολλὲς ἐθελοντικὲς ὀργανώσεις καὶ τὸ Σῶμα Ἐθελοντῶν στὴν πόλη μας. Τόνισε τὴ σημασία πού ἔχει ἡ ἀνιδιοτελής προσφορά στὸν συνάνθρωπό μας ὡς ἔκφραση τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό καὶ τὸν πλησίον μας, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τῆς ἐκκλησίας μας.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΝΕΩΝ

Στις 4 Ἰανουαρίου πραγματοποιήθηκε τὸ Α΄ Συνέδριο τῆς Κοινότητος Νέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ μὲ θέμα: “Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς εἶναι πολὺ μεγάλο πρᾶγμα”. Στὸ συνέδριο ὡς εἰσηγητὲς προσκλήθηκαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος Ἰωάννου, Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Πρωτ. Ἀντώνιος Καλιγέρης, Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ ὁ Δρ. Θανάσης Παπαθανασίου, ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ “Σύναξη”. Τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου κήρυξε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας ὁ ὁποῖος τόνισε τὴ σημασία τοῦ θέματος καὶ ἐξέφρασε τὴ καρὰ του γιὰ τὸ ἔργο τὸ ὁποῖο ἐπιτελεῖται στὴν Κοινότητα Νέων.

ΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Μὲ σκοπὸ τὴν ἐπικοινωνία του μὲ τοὺς κληρικούς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας, τὴν καθοδήγησή τους καὶ τὴν ἐπίλυση διαφόρων προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζουν στὸ ποιμαντικὸ τους ἔργο, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας συγκάλεσε ἱερατικὲς συνάξεις στὶς 16 Δεκεμβρίου 2002 καὶ 16 Ἰανουαρίου 2003. Συζητήθηκαν μεταξύ ἄλλων θέματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας. Στὴν ἱερατικὴ σύναξη τοῦ Δεκεμβρίου ὀρίσθη τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Γηροκομείου Κληρικῶν, “Ἁγῖος Χαράλαμπος”. Κατὰ τὴ σύναξη τοῦ Ἰανουαρίου ὁ Πανιερώτατος παρέθεσε, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς του ἐορτῆς, ἐπίσημο γεῦμα στοὺς Κληρικούς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας.

ΤΕΛΕΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ νέου ἔτους ὁ Μητροπολίτης μας παρέστη σὲ ἀρκετὲς τελετὲς γιὰ τὸ καθιερωμένο ἔθιμο τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας κατὰ τίς ὁποῖες μίλησε ἐπικαίρως στοὺς παρευρισκομένους καὶ ἀπύθυνε τίς πατρικὲς εὐχὲς του. Μεταξύ ἄλλων ἔκοψε τὴ Βασιλόπιττα στὸ Δημαρχεῖο τῆς πόλης μας, τὴν Ἐπαρχιακὴ Διοίκηση, στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Μητροπόλεως, στὴν αἴθουσα τῆς Ἁγίας Τριάδας μετὰ τὴ Δοξολογία γιὰ τὸ νέο ἔτος, στὴν Ο.Χ.Ε.Ν, στὴν Κοινότητα Νέων, στὸ “Ἀρχονταρῖκι”, στὴν ἐκδήλωση γιὰ τὰ στελέχη τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, σὲ εἰδικὴ τελετὴ γιὰ τὸ προσωπικὸ τῆς Μητροπόλεως, στὸ Γηροκομεῖο “Ἁγῖος Νεόφυτος”, στὸ Γ.Σ.Ο, στὸ Γενικὸ Νοσοκομεῖο Λεμεσοῦ, καὶ στὴν Ο.Ε.Λ.Μ.Ε.Κ.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ Π.Ε.Ε.Θ

Στις 28 Δεκεμβρίου οργανώθηκε στη Λευκωσία το 26ο Θεολογικό Συνέδριο της Παγκύπριας Ένωσης Ἑλλήνων Θεολόγων με θέμα: "Σύγχρονες μορφές Ὁρθοδοξίας". Στο συνέδριο αυτό διακεκριμένοι εισηγητές παρουσίασαν τη ζωή και το έργο σύγχρονων γερόντων όπως του π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, του Ἁγίου Λουκά του ἱατροῦ ἐπισκόπου Κριμαίας, του π. Παΐσιου, του π. Ἰωσήφ του Ἡσυχαστῆ, του π. Ἐφραίμ του Κατουνακιώτη και ἄλλων οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν γιά ὄλους μας πηγή φωτισμοῦ και καθοδήγησης. Στις ἐργασίες τοῦ συνεδρίου συμμετέσχε και ὁ Μητροπολίτης μας ὁ ὁποῖος εἶχε τήν εὐλογία νά συνδεθεῖ πνευματικά μέ ἄρκετους ἀπό τούς σύγχρονους αὐτούς Γέροντες.

Ο ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΣ ΣΕ ΔΕΙΠΝΟ ΤΗΣ ΧΕΝΕΦ

Ύστερα ἀπό πρόσκληση τῆς Χριστιανικῆς Ἐνωσης Νεολαίας και Φοιτητῶν, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέστη και μίλησε στίς 3 Ἰανουαρίου στήν ἐπίσημη ἐκδήλωση τῆς ΧΕΝΕΦ μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν.

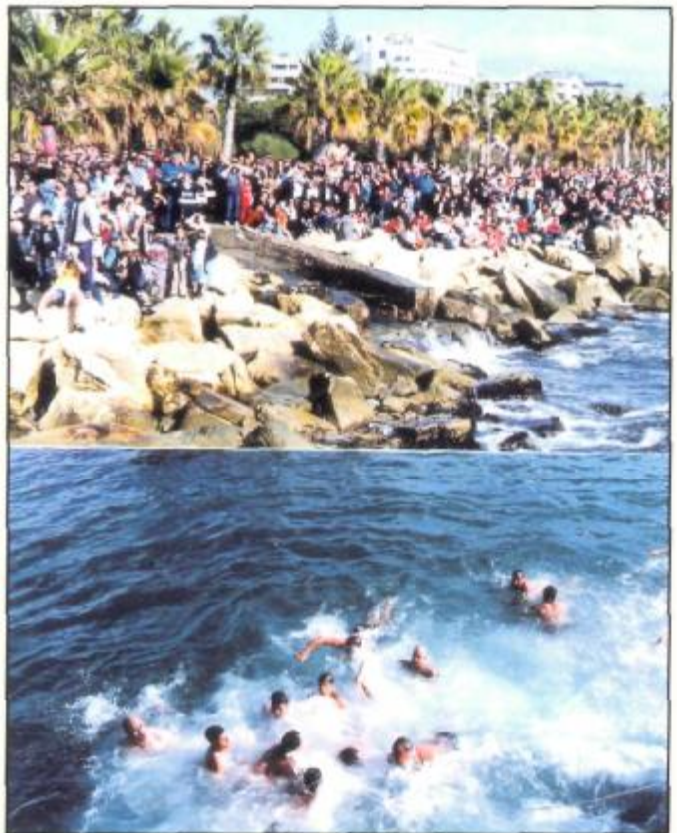
Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς συνεδρίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς, ἐπισκέφθηκε τήν πόλη μας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ.κ. Πέτρος μέ τή συνοδεία του. Ὁ Μητροπολίτης μας ὑποδέχθηκε στή Μητρόπολή μας τόν Μακαριώτατο, συνομίλησε μαζί του και παρέθεσε σ' αὐτόν και τή συνοδεία του τιμητικό γεῦμα.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα ἐορτάστηκε στήν πόλη μας ἡ ἐορτή τῶν Θεοφανείων. Στή Θεία Λειτουργία και τήν τελετή τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ στόν Ἱερό Καθεδρικό Ναό Ἁγίας Νάπας κατά τήν ὁποία λειτούργησε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας, παρέστη ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Γλαῦκος Κληρίδης, Ὑπουργοί, Βουλευτές, οἱ ἄρχές τῆς πόλεως και ἄλλοι ἐπίσημοι. Μετά τή Θεία Λειτουργία σχηματίστηκε πομπή ἡ ὁποία κατευθύνθηκε στήν ἀποβάθρα, στό παλαιό λιμάνι τῆς πόλης ὅπου ἔγινε ἡ τελετή κατάδυσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στή θάλασσα. Τό μεσημέρι ὁ Πανιερώτατος και ἡ ἐκκλησιαστική ἐπιτροπή Ἁγίας Νάπας παρέθεσαν τιμητικό γεῦμα σέ ξενοδοχεῖο τῆς πόλης μας στούς ἐπίσημους και στίς ἄρχές τῆς πόλης.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Στις 9 Ιανουαρίου ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας είχε συνάντηση με τον Υπουργό Παιδείας και Πολιτισμού κ. Ουράνιο Ιωαννίδη. Κατά τη συνάντηση αυτή ο Υπουργός ευχαρίστως δέχθηκε και υποσχέθηκε να επικορηγήσει το Υπουργείο του, το βιβλίο που εκδίδει η Ιερά Μητρόπολή μας με θέμα: "Ιστορία της Εκκλησίας της Λεμεσού", του Ιερομονάχου Σωφρονίου Μιχαηλίδη.

ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΜΕΣΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΗΣ ΛΕΜΕΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ

Με την ευκαιρία της έορτης των Τριών Ιεραρχών και των Ελληνικών Γραμμάτων, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέθεσε γεύμα στα Μαθητικά Συμβούλια όλων των Δημοσίων και Ιδιωτικών Σχολείων Μέσης Παιδείας της πόλης και επαρχίας μας. Μιλώντας στους εκπροσώπους των μαθητών ο Πανιερώτατος μετέφερε σ' αυτούς την αγάπη της Εκκλησίας και τους απύθυνε πατρικές νουθεσίες. Μετά το γεύμα πρόσφερε σε όλους αναμνηστικό δώρο.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ

Με την ευκαιρία της έορτης του Αγίου Αθανασίου κατά την οποίαν άγει τα όνομαστήριά του ο Μητροπολίτης μας, τελέσθηκε Αρχιερατικό Συλλείτουργο στον Μητροπολιτικό Ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής. Στή Θεία Λειτουργία παρέστησαν οι κληρικοί, οι αρχές της πόλης, αντιπροσωπεΐες των σχολείων Μέσης Παιδείας και πλήθος κόσμου. Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας καθόλη τη διάρκεια της ημέρας και μέχρι άργά το βράδυ, χιλιάδες κόσμου όχι μόνο από την πόλη μας αλλά και από άλλα μέρη της Κύπρου αθόρμητα εξέφραζαν τις ευχές τους προς τον Πανιερώτατο, εκδηλώνοντας έτσι την αγάπη τους προς αυτόν και την εκτίμησή τους για τό έργο τό οποίο έπιτελεί.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Πραγματοποιήθηκε στην Ιερά Μητρόπολη Λεμεσού στις 14 Ιανουαρίου υπό την προεδρία του Μητροπολίτη μας, σύσκεψη όλων των φορέων που ασχολούνται με την αντιμετώπιση της μάστιγας των ναρκωτικών στην πόλη μας. Έλαβαν μέρος ο Αστυνομικός Διευθυντής Λεμεσού, ο Προϊστάμενος των Ψυχιατρικών Υπηρεσιών του Γενικού Νοσοκομείου Λεμεσού, εκπρόσωποι των Αντιναρκωτικών Συνδέσμων "ΑΣΠΙΣ" και "ΑΦΕΤΗΡΙΑ", της θεραπευτικής Κοινότητας "ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ" και άλλοι παράγοντες που ασχολούνται με τό θέμα αυτό. Μελετήθηκαν τρόποι για την πρόληψη και την αντιμετώπιση του μεγάλου αυτού προβλήματος και αποφασίστηκαν πρακτικά μέτρα τά όποια πρέπει νά ληφθούν από τό Κράτος, την Εκκλησία και την ιδιωτική πρωτοβουλία.

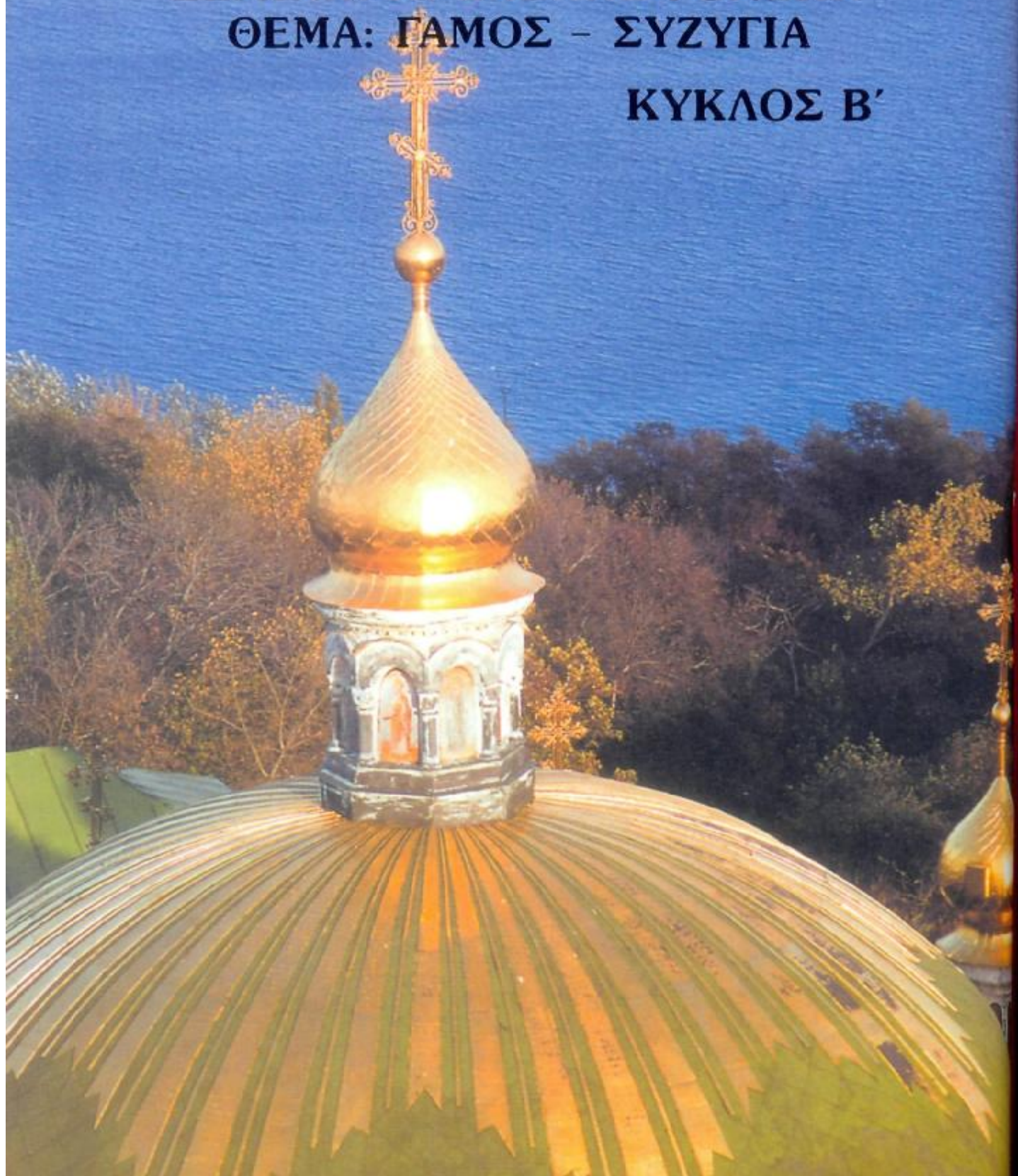
ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Στις 15 Ιανουαρίου 2003 η Μητρόπολή μας όργάνωσε αίμοδοσία για την ενίσχυση της Τράπεζας Αΐματος του Γενικού Νοσοκομείου Λεμεσού και τη βοήθεια των συνανθρώπων μας, ιδιαίτερα των θαλασσαιμικών παιδιών που έχουν ανάγκη από μετάγγιση αίματος. Μεταξύ των αίμοδοτών ήταν και ο Μητροπολίτης μας όπως και άλλοι κληρικοί. Την ίδια μέρα συνεργείο του Καραϊσκάκειου Ίδρύματος πήρε δείγμα αίματος με την έλπίδα νά έξευρεθεί δότης μυελού των όστων για συμπολίτη μας ο όποιος πάσχει από λευχαιμία.

**Η Ι. Μ. ΛΕΜΕΣΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ
ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΣΧΟΛΗΣ ΓΟΝΕΩΝ
ΘΕΜΑ: ΓΑΜΟΣ - ΣΥΖΥΓΙΑ**

ΚΥΚΛΟΣ Β΄

Κάθε Παρασκευή 7.30 μ.μ.

17 Ιανουαρίου - 7 Μαρτίου 2003